Akbaba

Ecevit, «CHP'nin kalkınma plânı tabandan başlayacak» dedi.

Başlama vuruşu !

yapı ve kredi umudu..

Umutların en büyüğü.
Sizin umudunuz, herkesin umudu..
Birinci çekilişte

2,5
milyon lira

Bu çekilişin
son para yatırma tarihi:

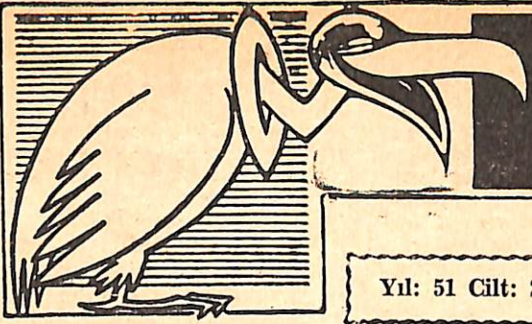
9 Haziran 1973
Cumartesi

Sayın Mevduat Sahiplerine
bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 1358 — 74)

Akbaba

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 25 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 6 Haziran 1973 • Fiyatı: 150 Krş.

İZİN İSTEYEN KİM?

YURDUMUZDA en çok kullanılan cümlelerden biri «Sen karışma!» sözüdür. Başkalarına hesap vermeden, kimseyle işbirliği yapmadan, takım oyununa yönelmeden dilediğimiz gibi davranabilme isteği ulusal özelliklerimizdendir nedense.

Bu yüzden büyükler küçüklere, güçlüler güçsüzlere, üsttekiler alttakilere hep aynı yönde öğütler ya da buyruklar yağdırırlar:

— Üstüne vazife olmayan şeye burnunu sokma!

— Üzümünü ye de bağını sorma!

— Boyundan büyük işlere karışma!

Konu ne kadar önemli ve «yüksek» sayılıyorsa, içine başkalarının burnunu sokturmama isteği de o kadar ısrarlı olur.

Öyle konuların bir numaralısı politikadır tabiî.

Yurdumuzda politikayla ilgilenme hakkı neredeyse bir özel imtiyaz durumuna getirilmiş, toplumumuzun birçok zümre ve çevreleriyle o hak arasına duvarlar çekmek istenmiştir.

Vaktiyle kadınların ve okumamışların politikayla ilgilenmemesi sağlanmış, öylece konu nüfusumuzun yüzde doksanbeşinin uzağında tutulmuştu. Kadınlara oy hakkı tanındıktan ve iki dereceli seçim sisteminden vazgeçildikten sonra da yaş, meslek, «tarafsızlık gerektiren mevki» falan gibi nedenlerle politika çeşit çeşit yurtdaşımız için tabulaştırıldı ve tabulaştırılmakta:

— Gençler siyasete karışmasın!

— Öğretmenler siyasete karışmasın!

— Memurlar siyasete karışmasın!

— Askerler siyasete karışmasın!

— Yargıçlar siyasete karışmasın!

Karışmasın oğlu karışmasın... Gelin görün ki biz birbirimiz için «Karışmasın» dedikçe işler büsbütün karışıyor.

Neden acaba?

Her şeyden önce karışmak sözünden ne anladığımız konusunda açıklığa varmak gerek.

Eğer siyasete karışmayı «kendi işine boşverip politikayı ön plâna almak» diye tanımlıyorsak, o alanı profesyonel politikacılardan başka herkese yasak bölge saymakta elbette haklı oluruz. Ancak, o zaman yalnız yukarıda sayılan kişilerin değil, hekimlerin, avukatların, mühendislerin, gazetecilerin, berberlerin, hattâ Bakanların da politikaya karışmamalarını istemek gerekir.

Yok, eğer siyasete karışmak sözünü yurt sorunlarını izlemek, bunlara çözüm aramak, eğilimini belli etmek, hakkının korunmasını istemek, uygulamayı vatandaş sıfatıyla denetlemek ve gerekiyorsa —yasalar çerçevesinde— ağırlığını koymak diye anlıyorsak, hangi Türk çocuğunu bundan yoksun kılmaya yetkimiz olabilir?

Bir nokta daha var:

Şu ya da bu zümre için «Karışmasın» demekle, o kişilerin politikaya karışmamaları gerçekten sağlanabiliyor mu? Yukarıda saydıklarımıza onca yıl politika yasaklandı da, hangisi karışmadı siyasete?

Yazık ki, yasalar çerçevesinde herkese sesini duyurma olanağı verecek yerde önüne engeller yığma alışkanlığımız hâlâ sürdürmekte etkisini. Onsekiz yaşına gelmiş gençlerimize oy hakkı tanınması isteğinin hiçbir neden gösterilmeden reddedilmesi bunun son örneklerinden biri oldu.

Birkaç haftadır kamuoyumuzun dikkatini çeken bir başka «Karışsın mı, karışmasın mı?» konusu da işçilerimizin durumu. İşçilere liderlik etmekte olan kişilerin de iki cepheye bölünmesiyle sorun şöyle tartışılır oldu:

— Partilerüstü mü kalalım, yoksa bir partiyi mi destekleyelim?

Aslında dünya böyle sorularını cevaplarını yüz yıldan uzun bir süre önce bulmuş, bunlar tartışılan konular bile olmaktan çıkmıştır. Kafası işleyen on yaşındaki bir çocuğun görebileceği kadar açıktır zaten sorun.

Öyle özellikler vardır ki, bunlar kişinin toplum içindeki yerini belirlemez. Söz gelimi, «Bütün esmerler ortak bir politik tutumda birleşsin ve bir partiyi desteklesin» demek gülünçtür. Çünkü esmerlik çıkar ortaklığı yaratan bir özellik değildir; esmerler arasında zengini de vardır, yoksulu da, çıkartıranı da, çalışanı da, güçlüsü de, güçsüzü de...

İşçilik ise kişinin toplum içindeki yerini, durumunu, çıkarını en keskin çizgilerle belirleyen bir özelliktir. O özelliği paylaşan kişilerin ortak bir politik tutumda birleşmeleri kadar doğal bir şey olamaz. «Partilerüstü kalalım, kendi partimizi kurmayalım, hiçbir partiyi de desteklemeyelim» demenin anlamı şudur:

— Birleşmeyelim, ağırlığımızı koymayalım, dağınık ve etkisiz kalalım...

Bu garip tezi savunan kişilerin başlıca gerekçeleri ise şu:

— Eğer bir partiyi desteklersek o partinin âleti oluruz!

Eğer içtenlikle söyleniyorsa, bu ancak kompleks belirtisi sayılabilecek bir sözdür. Çünkü kimin kime âlet olacağı, güç dengesine bağlıdır: İşçiler güçlüyse partiyi kullanırlar, güçsüzse parti onları kullanır.

Her şey artık Türk işçilerinin kimseye âlet olmayacak kadar güçlenmiş bulunduklarını gösteriyor. O nedenle, hiç kuşkumuz yok ki bundan sonra Türkiye politikasına ağırlıklarını koyacaklardır.

«Karışmasınlar» desek de, demesek de...

AKBABA

— Ekmek fiyatları yeniden ayarlandı. —

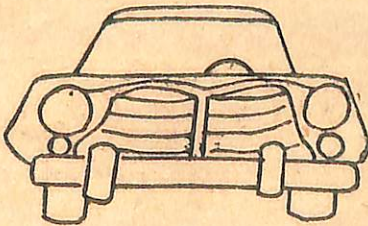
Erdoğan Bozok'un büyük başarısı

Bulgaristan'ın Gabrova şehrinde düzenlenen Uluslararası «Ezop 73» Karikatür Yarışmasında, Akbaba ailesinden Erdoğan BOZOK birinci olmuştur.

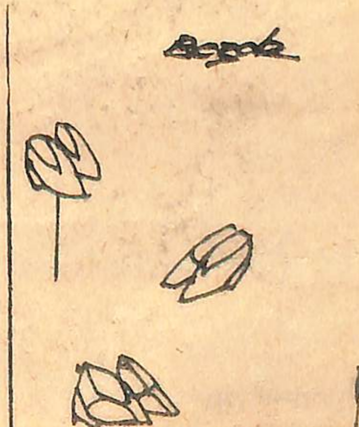
27 ülkeye mensup 425 karikatürcünün katıldığı yarışmada, Erdoğan BOZOK, dünyanın en ünlü sanatçılarını geride bırakarak birinci olmuş, «Altın Heykel» ödülünü kazanmıştır.

Akbaba, sanat dünyamızın değerli karikatüristi Erdoğan BOZOK'u bu büyük başarısından dolayı candan tebrik eder, nice başarılar diler.

OTO GALERİ

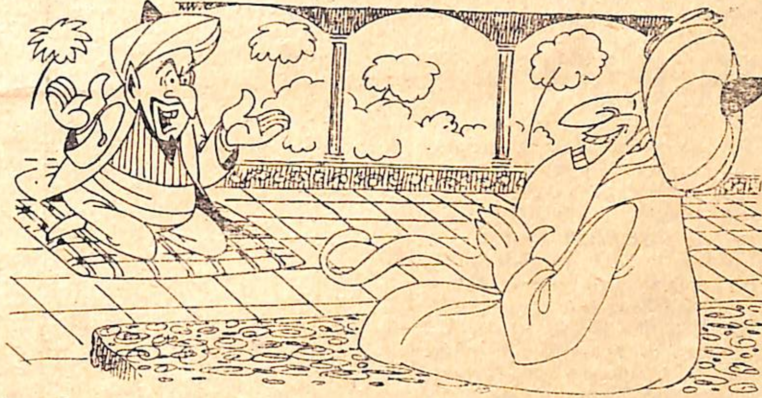
Erdoğan Bozok'un birincilik kazanan karikatürü.

Bir Zamanlar

AZİZ NESİN

BİR zamanlar memleketin birinde bir padişah vardı. Bir zamanlar memleketin birindeki bu padişahın özelliği, memleketi muhbirlerle doldurmuş olmasıydı. Memleketteki nüfusun her üç kişisinden birisi profesyonel muhbirdi. Geri kalan nüfusun yarısından çoğu da amatör muhbirdi. Profesyonel ve amatör muhbirlerden başka gönüllü muhbirler de vardı. Profesyonel, amatör, gönüllü muhbir olmayanlardan çoğunun da hobisi muhbirlikti. Padişah, bu denli çok muhbiri de yeterli bulmadığından dış ülkelerden de uzman ve danışman muhbirler getirmişti. Bu denli çok olunca muhbirler, muhbir olmayanları ihbar etmekle yetinemiyorlar, boş durmamak, görevlerini yapmak, aldıkları parayı haketmek ve alışmış olduklarından boş duramadıkları için, boyuna birbirlerini de ihbar ediyorlardı. Birbirlerini ihbar etmekle de görevseverliklerini gideremiyorlar, boş zamanlarını değerlendirmek için, kendi kendilerini bile ihbar ediyorlardı. Kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan kedi yavruları gibi, birçok muhbirler, her adım atışta geriye dönüp, kendi ayak izlerine kuşkuyla bakıyorlardı. Kendi ayak izlerinden kendilerini izleyip kovalayanlar çoktu. Geceleri karanlıkta, kendi ceketinin eteğini yakalayan, kendi pantalonunun paçasını kapan muhbirler bile vardı. Geceleri uyurlarken kendi çıkardıkları horultunun ya da arka sesin gürültüsüyle uyanıp yataklarından fırlayarak, tüfek ya da top patlıyor diye ihbarda bulunanlar çok oluyordu. Yakalamak için kendi gölgelerinin arkasından koşarlarken kafalarını duvarlara çarpan muhbirlere bile başarı ödülü verildiğinden, kendi gölgelerini kovalayanlar gittikçe artıyordu. Aynalarda, durgun sularda, parlak yüzeylerde yansıyan kendilerini ihbar edenler de vardı.

O ülkede muhbir olmayan hemen hemen hiç kimse kalmamıştı. Hemen hemen kalmamış sayılan o azıcık kimseler, bunca profesyonel, bunca amatör muhbirlere, hobileri muhbirlik olanlara, yerli, yabancı uzman ve danışman muhbirlere karşın, yine de padişaha başkaldırıyorlardı. Topla, tüfekle değil elbet... Gösterileriyle, toplantılarla da değil elbet... Sözle, yazıyla hiç değil elbet... Öyleyse nasıl mı? Sayıları

çok azalmış muhbir olmayan o azıcık insanlar, sevmedikleri padişahın aptallıkları üstüne durmadan alaylı, gülünçlü fıkralar uydurarak, padişaha karşı geliyorlar, başkaldırıyorlardı. Bu fıkralar toplumda öyle tutmuştu ki, durmadan üretilerek çoğaltılıyor, ağızdan ağıza bütün ülkeye yayılıyordu. Yalnız ülke içinde kalmıyor, bütün dünyaya da yayılıyordu. Bu fıkralar öyle güldürücüydü ki, muhbirler bile kendilerini tutamayıp, padişah düşmanlarının uydurdukları bu fıkraları birbirlerine anlatmadan edemiyorlardı.

Halktan kimisi, padişahın aptallığını anlatan her yeni fıkra uyduruldukça, padişahın ulusa kaça mal olduğunu hesap ediyordu. Padişahın o zamana değin aldığı aylıkların, yıllıkların, yollukların, ödeneklerin toplamını, onun için çıkarılan fıkraların sayısına bölünce, padişahın maliyet fiyatı ortaya çıkıyordu. Padişahın maliyet fiyatını ucuza getirmek için halk durmadan yeni yeni fıkralar uyduruyordu. Her fıkra, şu kadar milyon liraya gelmiş oluyordu. Durum böyleyken, halk yine de bu padişahtan memnundu. Hiç olmazsa, halkı güldürecek fıkraların uydurulması gibi bir işe yarıyordu.

Daha öncekilerin böyle bir yararı bile olmamıştı.

Bir zaman sonra padişahın aptallığını anlatan alaylı fıkralar o denli çoğalmıştı ki, bağırıp çağırmaların, yazıp çizmelerin, toplanıp yürümelerin, gizli örgütlerin, şiddetli muhalefetlerin, silâhlı ayaklanmaların yapamadıkları işi bu fıkralar yapmaya başlamıştı. Güldürücü, alaylı fıkralar, göze görünmeyen mikropların içine girdikleri bedeni kemirip çürütmesi gibi, yalnız padişahı değil, padişahın oturduğu tahtı da içinden çürütüyordu.

Bu durum karşısında muhbirler görevlerini yapmadan duramazlardı. Alaylı fıkraların daha önceden ihbar edilmeyişlerinin nedeni, alaylı fıkradaki aptallıkların padişahı anlattığını söylemenin güçlüğüydü. Bu fıkralarda anlatılan aptallıkların padişahın davranışları olduğu, bu alaylı fıkların padişahı anlattığı, nasıl söylenebilirdi? Ama fıkralar öylesine yayılmış, günden güne öyle üreyip çoğalmıştı ki, bir yolunu bulup padişaha da bu fıkraları anlatmaktan başka umar kalmamıştı. Fıkralarda, padişahla alay edildiği o denli açıktı ki, elbet padişah, bu fıkralarda kendisiyle alay edildiğini anlar, kızar, bu fıkraları uyduranların ağır cezalara çarptırılmalarını isterdi. Bu tür fıkraları anlatmak da yasaklanırdı.

Muhbirler piramidinin tabanındaki aylıkları en az olan muhbirler, halk arasından topladıkları bu fıkraları üstleri olan muhbirlere sunmuşlardı. Onlar da daha üst basamakta olan muhbirlere bildirmişlerdi. İşte böyle böyle, sözkonusu olan fıkralar Muhbirbaşı'nda toplanmıştı. Muhbirbaşı, uygun bir zamanını kollayıp, bir gece sarayda, ileri gelenlerle söyleşip gülüşülürken, bu fıkralardan birini anlatmıştı. Muhbirbaşı fıkrayı anlatınca, padişah öyle bir kahkaha savurdu ki, demek gülünmesi gerekir diyerek, öbürleri de kahkahaları bastılar. Bu ne hoşgörülü padişahtı ki, kendisiyle alay edilmesine bile gülüyordu. Padişah:

— Bunun gibi alaylı başka fıkralar da var mı? diye sordu.

Muhbirbaşı:

— Var efendimiz... deyip arka arkaya fıkraları anlattı.

Güle güle padişahın gözünden yaş geldi. Nerdeyse gülmekten katılacaktı. Muhbirbaşı'na:

— Doğrusu, dedi, bu anlattıkların çok gülünçlü fıkralar. Bizim sadrazamın aptallıklarını ne de iyi belirtiyor. Adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptal maptal ama, ne de olsa benim sadrazamımdır, duymasını istemem.

Padişah böyle söyledi ama, yine de bu fıkraların sık sık kendisine anlatılmasını istiyor, sadrazamın aptallıklarına katıla katıla gülüyordu.

Muhbirbaşı, kimin çıkardığı bilinmeyen bu yıkıcı fıkraların bütün saltanat makamını, bu arada kendi yerini de çürütüp yıkacağını düşünerek, bunları sadrazama anlatmayı düşündü. Sadrazam, elbet kendisiyle alay edildiğini anlar, bu tür fıkraların uydurulmasını, anlatılmasını yasaklardı. Uygun bir zamanını kollayıp sadrazamın konağında o fıkralardan birini anlattı. Sadrazam öyle güldü, öyle güldü ki, orda bulunanlar da kahkahaları bastılar.

— Bunun gibi daha başka fıkralar da var mı? diye sordu.

Muhbirbaşı:

— Çoktur efendim... deyip öbür fıkraları da anlattı.

Güle güle sadrazamın gözlerinden yaşlar boşandı.

Sadrazam:

— Gerçekten, çok gülünçlü fıkralar, dedi, üstelik bizim reis-ül-küttab'ın aptallıklarını da çok iyi ortaya koyuyor. Gelgelelim, adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptal maptal, ne de olsa bizim reis-ül-küttabımızdır. Kendisiyle alay edildiğini duymasını istemem.

Muhbirbaşı ille de görevini yapmak istediğinden, bir uygun zamanını bulup, başka çağrılıların da bulunduğu bir gece, o fıkraları reis-ül-küttab hazretlerinin konağında anlattı. Reis-ül-küttab hazretleri kasıklarını tuta tuta güldükten sonra:

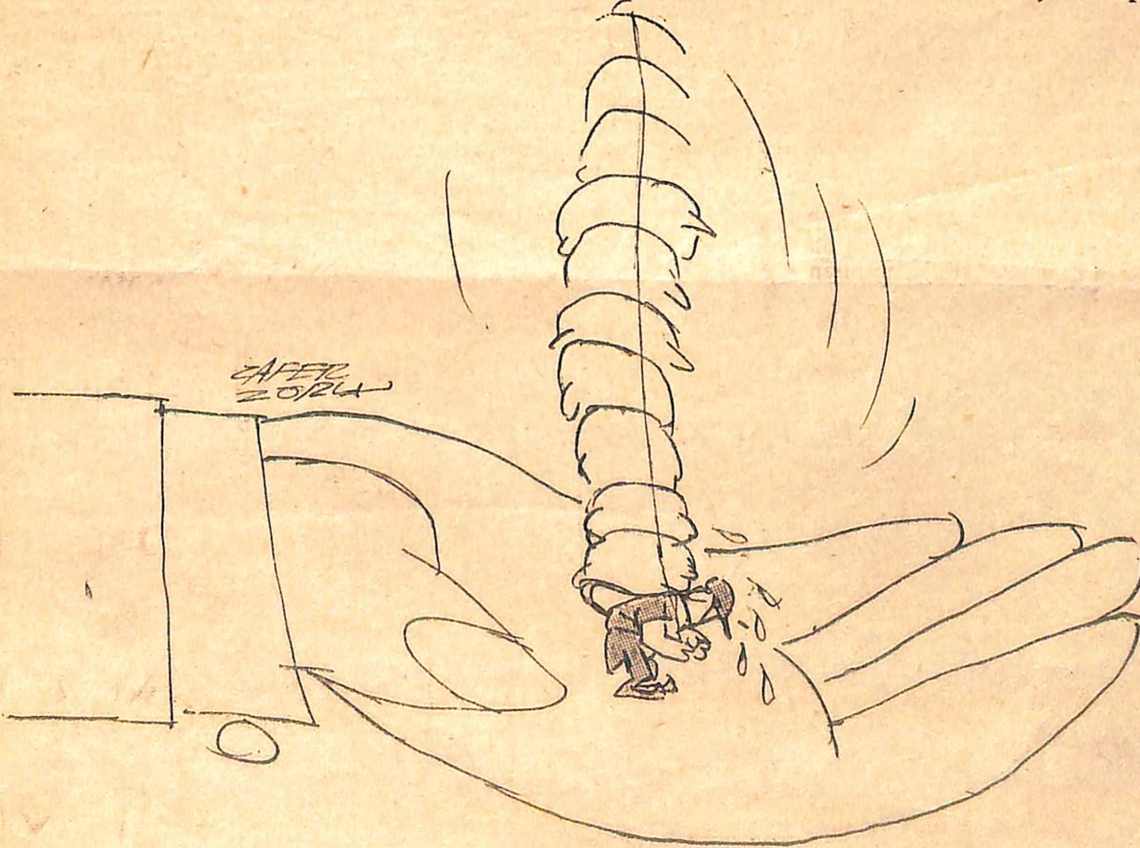
— Çok, çok güzel alaylı fıkralar bunlar, dedi, bizim dahiliye nâzırının aptallıklarını da ne iyi anlatıyor. Ne var ki, adamın kulağına giderse ayıp olur. Aptaldır maptaldır ama, ne de olsa aynı yerde görev yapıyoruz, duymasını istemem.

Muhbirbaşı, yine bir punduna getirip o fıkraları dahiliye nâzırına anlattı. Dahiliye nâzırı, kahkahalarla gülerek, fıkraların maliye nâzırının aptallıklarını açığa vurduğunu söyledi. Son olarak fıkraları anlattığı bir nâzır, nerdeyse gülmekten çatlayacaktı:

— Aman ne güzel alay etmişler bizim genel müdürle, dedi, ama adamın kulağına giderse ayıp olur, duymasını istemem...

Genel müdür, Muhbirbaşı'ndan dinlediği aptallık fıkralarına öyle güldü ki, nerdeyse bayılacaktı.

— Ay, aman ne hoş fıkra bunlar, dedi, hem de bizim falanca dairemizin müdürünün aptallıklarını ortaya koyuyor. Ne olursa olsun, yine de duymasını istemem. Adamın kulağına giderse ayıp olur.

— Enerji sorunu ele alınacak. —

Yazısız

Muhbirbaşı, fıkraları falanca dairenin müdürüne anlattı. Falanca dairenin müdürü de kahkahalarla gülerek, yardımcısının aptallıklarıyla alay eden bu fıkraları, onun duymasını istemediğini söyledi:

— Ne de olsa bizim yardımcımızdır, kulağına gitmesini istemem... dedi.

Muhbirbaşı'ndan fıkraları dinleyen falanca dairenin müdür yardımcısı ise, bu fıkraların şube müdürü için çıkarıldığını söyleyip:

— Evet, aptalın tekidir ama, ne de olsa şubemizin müdürüdür, duymasını istemem... dedi.

Şube müdürü ise, Muhbirbaşı'ndan duyduğu fıkraların, kısım şefinin aptallıklarıyla alay için uydurulduğunu söylüyordu. Kısım şefi, fıkraları dinlediği Muhbirbaşı'na kahkahalarla gülerek, bunların olsa olsa ancak, dairede çalışan, baremin en alt basamağındaki bir memur için uydurulmuş olabileceğini söyledi.

Muhbirbaşı'nın bütün istediği, fıkrayı anlattıklarından birinin olsun, bunların kendisi için uydurulduğunu sanıp kızmasıydı. Çünkü herhangi biri kızarsa, padişah başta olmak üzere sadrazam ve nâzırlar ve onlardan sonraki ileri gelenler bu aptallık fıkralarına hedef olmaktan kurtulacaklardı.

Muhbirbaşı söylenilen dairedeki baremin en alt basamağındaki dargelirli memura aptallık fıkralarını anlattı.

Memur gülmedi. Bu fıkraları dinleyip de gülmeyen ilk insan oydu. Gülmek şöyle dursun, Muhbirbaşı arka arkaya fıkraları anlattıkça rengi uçtu, sarardı, korkudan titremeye başladı. Sağına soluna baktı, kimse yok... Arkasına bakındı, kimse yok... Muhbirbaşı'na titreyen bir sesle:

— İnanın bu fıkraları ilk sizden duyuyorum... dedi.

Muhbirbaşı, geniş bir soluk aldı. Bu alaylı fıkraların kimin için uydurulduğu anlaşılmamıştı ama, hiç olmazsa en sonunda fıkraları uyduran suçluyu yakalamıştı.

Aziz NESİN

Gülperi

— Öğrencinin Aşk Mektubu —

Yıl sonu geldi çattı, aldım gene karnemi:
Bu toto kuponu mu, bilmem yoksa karne mi;
Nasıl kandıracağım babam ile annemi;
Sen dersin ki: «Aşkımız dersine bahane mi?»

Aşktan kırıkla dolu bu karne kaldı geri;
Bir yılım güme gitti, yaktın beni Gülperi!...

Senin yüzünden aldım Cebirci'den gene bir;
Türevden başım döner, fonksiyonlar gebertir;
Allahım Kimyacı'yı biraz insafa getir;
Üstelik bir de aşkın sodyum gibi eritir...

Senin aşkınla oldum, ben bir kemik, bir deri;
Kül falan bırakmadan yaktın beni Gülperi!...

İyi futbol oynarım, jimnastikten çakmışım;
Sıfır onda bir ile fizikten de takmışım;
Tarih imtihanında arkadaşa bakmışım;
Disipline verdiler, bir yılımı yakmışım...

Battı balık yan gider, bu da tuzu - biberi;
Aşkın en büyük ceza, yaktın beni Gülperi!...

Resimci'den aldığım notum değil pek temiz;
Müzik de kırık geldi sayarken eğlencemiz;
Yenir yutulur değil lise İngilizcemiz;
Ezber ile geçiyor gündüzümüz, gecemiz...

Elipsli, parabollü kazık bir geometri;
Aşkından nokta oldum, yaktın beni Gülperi!...

Edebiyatçı bu yıl tutturdu failâtun;
Felsefeden okuduk Bergson, bir de Eflâtun;
Aristo mantığını gelin, akılda tutun;
Sosyoloji dersinde demokrasiyi yutun...

Coğrafyada dolaştık denizleri, gölleri;
Ekvator'da kayboldum, yaktın beni Gülperi!...

Kışın gezdik beraber, üstelik devamsızım;
Şimdi içim kan ağlar, sanma ki ben gamsızım;
Bunca dersin üstüne sevda neyime lâzım?
Herkes tatil yaparken zehir olacak yazım...

Sen hem güneşlerde yan, hem gez sayfiyeleri;
Plâjlar bana haram, yaktın beni Gülperi!...

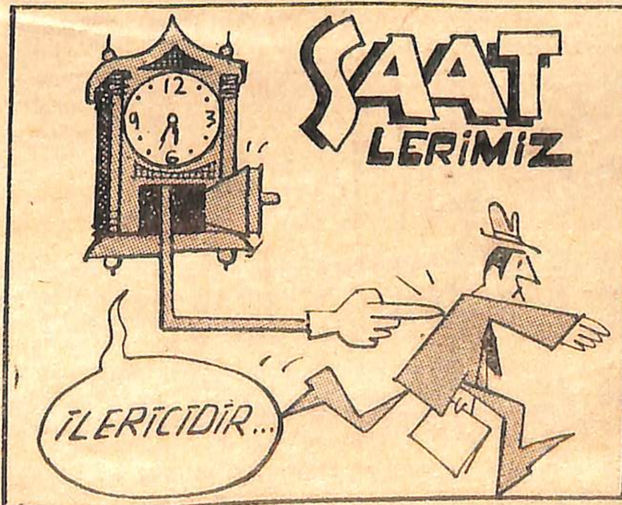
Kaç devre mezun oldu, anlamadım nasıl iş;
Kazık çaktık okula, hayret giriş o giriş;
Bir aşkını düşün dur, bir de derslerle didiş;
Biz her yıl çaka çaka yapıyoruz çift dikiş...

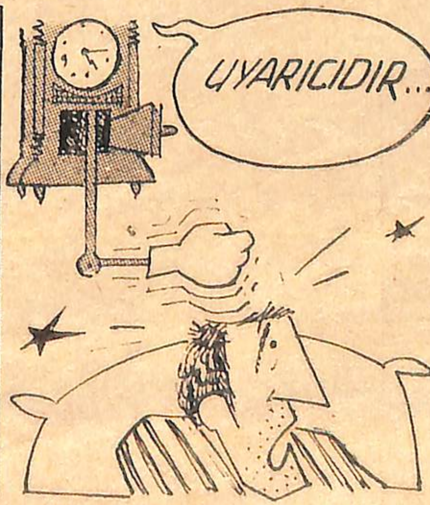
Kelleyi çalıştırsam yutarım bu dersleri;
Sevdiğime pişmanım, yaktın beni Gülperi!...

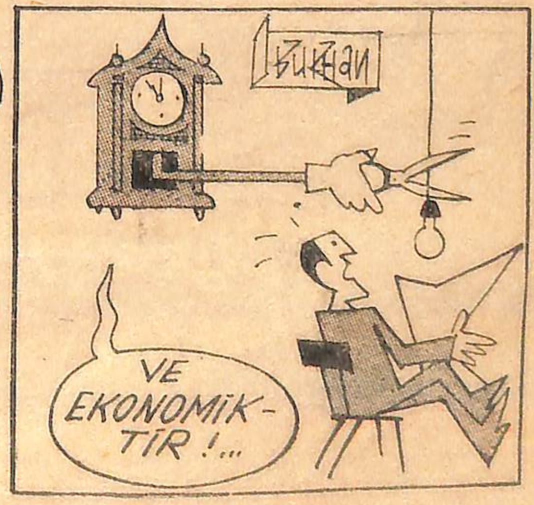
Bu aşk sürüp giderse her sene çakacağım;
Gelecek yıl aşk maşk yok, dersime bakacağım;
Önce mektuplarının hepsini yakacağım;
Seneye iftihara bak nasıl çıkacağım...

Artık sen beni düşün, iğne - iplik ol, eri;
Âşık oldum derslere, yaktım seni Gülperi!...

Mukadder ÖZAKMAN

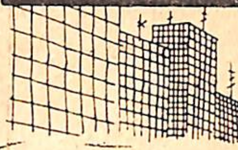

— Elektrik tasarrufu için saatler bir saat ileriye alındı. —

Nasıl Bir Af?

DEMOKRASİNİN yavaş yavaş rayına oturması, reformların ağızlarda sakız olmasıyla taptaze iki konuya kaldı tartışma alanı: Genel seçimler ile genel af! İlkinin izleyeceği yolu, alacağı yönü, varacağı sonucu şimdiden bildiğimizden, atladık ikincisine.

Hemen az ilerimizde iki bekçinin arasında giden tutukluyu durdurarak sorduk:

— Cumhuriyetimizin ellinci yılını kutlamaya hazırlandığımız şu günlerde bir genel af çıkarılmasından yana mısınız?

— Hay ağzınızı seveyim âbiler, diyerek durdu. Böyle bir müjdeli haber mi var yoksa?

Affın kesinleşmiş bir şey olmadığını, toplumda böyle bir eğilimin başgösterdiğini anlatana kadar akla karayı seçtik. Hayâl kırıklığının verdiği bitkinlikle:

— Haaa, dedi. Şimdilik sadece dedikodudan ibaret desenize şuna.

— Öyle ama gerçekleşmesini istemez misiniz?

— Ben istersem af çıkar mı âbi?

— Bakarsınız çıkar.

— Affı nasıl istemem âbim? Hani yok mu ya, bi affedilsem...

— Sizce affın kapsamı ne genişlikte olmalı?

Çaresizlikle kelepçeli bileklerine baktı:

— Nasıl anlatayım âbicim?

Döndü bekçilere:

— Şu kilidi bi açın da izah edeyim âbilere.

Bileklerinin serbest kalmasıyla kollarını iki yana doğru gere gere açtı:

— Aşağı yukarı şu genişlikte olmalı gene.

— İyice anlatamadık galiba. Cezaevlerimizde yarım milyonu aşan tutukluların arasında hırsızı var, katili var, ırz düşmanı var, fikir suçlusu var, siyacsi su;lusu var... Bunların hepsinin birden bırakılmasından yana mısınız?

Bileklerini yeniden bekçilere uzatırken:

— Aman âbiler, ne yapıyorsunuz, dedi.

— Peki, bu saymaya çalıştıklarımızdan hangileri aftan yararlanmalı?

— Binbir tehlikeye göğüs gererek, milletin mutluluğu için çalışanlar yararlanmalı.

— Örneğin kimler?

— Kablo hırsızları âbicim. Kablo deyip geçme. Hani romatizmalı vatandaşların kullandıkları o bakır bilezikler var ya, bizim aşırdığımız kablolardan yapılır işte. Şimdi elinizi vicdanınıza koyup düşünün şöyle: Bize yapılan muamele, verilen ceza Allahtan revâ mı? Alt tarafı bir kablo yahu! Telefondaki konuşmaya yaramaz, elektrikteki zaten cereyan bulamaz. Hadi dersin, burada boşu boşuna çürüyüp duracağına bir kaç kangal toparlayalım da, dertli vatandaşlarımızın derdine derman olalım; işin en kritik yerinde enselenirsin! Af edilecekse, bizim gibiler effedilmeli ki hak yerini bulsun

— Diğerleri?...

— Diğerlerini boşver âbicim. Ne demiş atalarımız? Önce can, sonra cânan...

Ardımıza baka baka ayrılıp, bir sporcu topluluğuna girdik. Kimi ovunan, kimi dövünen gençlere sokulup dertlerini sorduk. Hepsi de bir başka şeyden şikâyetçiydi. Kimi son maçta hakem tarafından oyundan atılmış, kiminin adı bir şike olayına karışmış. Kimi kadro dışı edilmiş, kiminin takımı düşe düşe ikinci lig sınırına gelmiş.

— Af, dedik bir umutla kuşattılar çevremizi.

— Zaten bizi bir genel aftan başka hiçbir şey kurtaramaz, dediler.

— Kapsamı ne olmalı?

— Bütün sporcu ve kulüpleri içine almalı. Neden derseniz...

— Dur, önce ben anlatayım, dedi kulübü küme değiştirmeye hazır olan sporcu. Bir kere liglerde büyük paralar döndü. Şans işte. Takımların kiminde futbol var, para yok, kiminde para var, futbol yok. Bizimki küme değiştirecek takım mıydı ağabey? Kalede Ayı Hüsnü! Bak, takıma bak sen... Bu Ayı Hüsnü, futbol hayatında Pele'den bile gol yememiş bir kaleci.

— Pele'nin takımıyla oynamış mıydınız?

— Biz maç teklif ettik ama, korktular gelmeye. Yol paranızı da çekeriz demiştik de, diğer masrafları kimin karşılayacağını sormuşlardı. Dedik ya, bizim kulüp fukara. Lokantacı Sıtkı'ya rica ettik, «Gelsinler, hatırınız için iki gün karınlarını doyururum» dedi. Aramızda para toplayıp bi telgraf daha çektik, «İstanbul'daki hippi lokantası emrinize âmâde» diye. Bi cevap geldi, bu sefer de hangi otelde kalacaklarını soruyorlar. Allah razı olsun gene Sıtkı âbimizden. «Hele Sultanahmet'e gelsinler de yatacak yer kolay» dedi. «Lokanta kapanıncaya kadar parkta otururlar, kapandıktan sonra iskemlelere, masalara kıvrılırlar.» Büyük fedakârlıklarla bi tel daha çektik, cevap alamadık. Açıkçası korktular bizden. Kalede işte bu Hüsnü. Sağ bek, İmansız Kerim! Onsekize giren rakibin vay haline! Ayağını salladı mı, din iman bilmez; baştı bacaktı görmez! Hani topu ıskalasa, rakibin bir yerini garanti tutturur! Ama cedik ya, para değiştiriyor insanı. Şu son maç gider miydi yoksa? Seninkiler bizden habersiz rakiplerimizle pazarlıkta uyuşmuşlar, günahları boyunlarına galiba yarısını peşin alıp, yarısını da aylık taksite bağlamışlar; maça çıktık ki, Hüsnü'ye gelen top kaleye giriyor, direkten döneni Kerim bizim kaleye şutluyor! Numarasını çakana kadar üç gol yedik. Takıma yazık oldu ağabey. Sporda af gerçekleşmezse, bu takım kıyamete kadar bir daha üst kümeye çıkamaz!

— Af denince yalnız bu mu geliyor aklınıza?

— Yoo, dedi sırada bekleyen futbolcu. Bir de benim kadro dışı bırakılmam var. Şu kadarcık suçum varsa iki gözüm önüme aksın! Biz tam eşofmanı giydik antrenmana çıkacağız, bir haber hocadan...

Güçlükle sıyrıldık aralarından. Tahta topuklu, başı peruklu, eteği mini, yüzü sevimli çıtı pıtı bir genç bayana yönelttik sorumuzu.

— Elbette bir genel aftan yanayım, dedi.

— Bu affın kapsamı ne olmalı sizce?

— Mümkün olduğu kadar geniş tutulmalı efendim. Suçları ne olursa olsun sosyal düzensizliğin kurbanı olduğuna inandığım yüzbinlerce kişi yeniden özgürlüğüne kavuşturulmalı. Böylelikle iç huzurun sağlanacağına yürekten inanıyorum. Yalnız...

Bakışları daldı.

— Evet yalnız?...

— Af çıkarılırken birtakım özel durumlar da gözden uzak tutulmamalı elbet.

— Yâni suçuna göre kimi toptan bırakılmalı, kiminin cezasından indirme yapılmalı diyorsunuz değil mi?

— Yoo... Bir kişi hariç, tüm suçlular bırakılmalı bence.

— Suçu, cezası ne olursa olsun öyle mi?

— Epey yıpranan kardeşlik duygusunu yeniden kurmak, pekiştirmek istiyorsak öyle olmalı. Birbirimizi düşman görmeden, karalamadan, kırmadan bir arada yaşamayı başarmalıyız.

— Bir kişiden bahsetmiştiniz. Suçu ne? Katil mi?

Bakışlarını yere indirdi:

— Hayır.

— Hırsız mı?

— Cık.

— Fikir suçlusu ya da siyasi suçlu mu?

— Keşke öyle olsaydı.

— Ne yaptı bu kimse?

— Benimle birlikte daha üç kızı evlenme vaadiyle baştan çıkardı ve yüzüstü bıraktı.

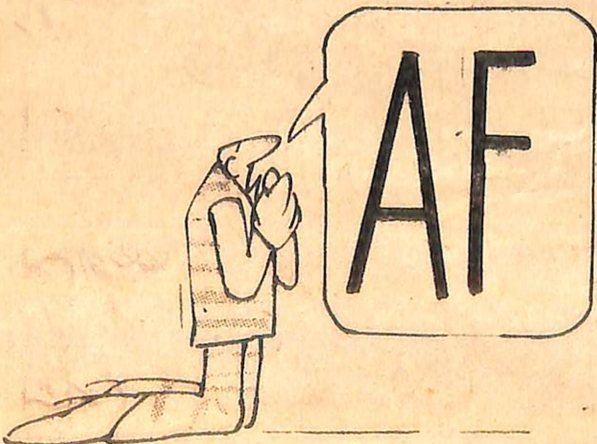
Vedat SAYGEL

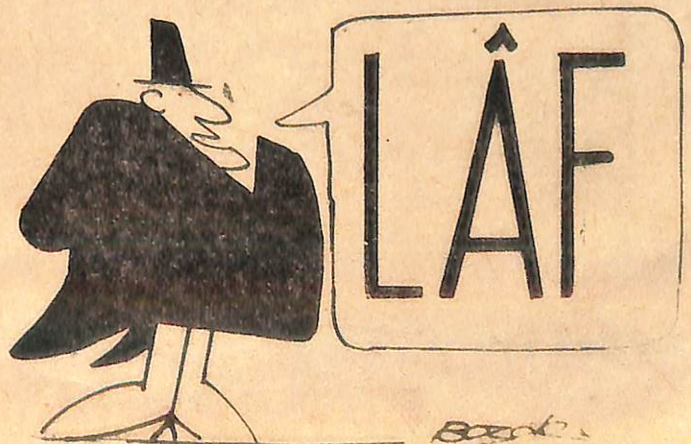
MODERN ATASÖZLERİ

— Y —

- **Ya bir iş bulup boğaz tokluğuna çalışmalı, ya Almanya'ya gitmek için sıraya girmeli.**
- **Yabancı sermaye ürkek durur.**
- **Yağar, eser; Anadolu'da açık kamyonlarda yolcular gider!**
- **Yağma işçinin emeği!**
- **Yağmazsan da gürle; yalan da olsa güzel sözler söyle ya da bağır, çağır, kükre!...**
- **Yağmur yağarken küpleri doldur, çeşme suyuna güvenme!**
- **Yağmur yağar taş üstüne; dertlerimiz yazılır sigara paketine!**
- **Yalancının elektriği iktidardan düşünceye kadar yanar!**
- **Yanlış hesap Danıştay'dan döner...**
- **Yapmak güç, yıkmak kolay; iktidar güç, muhalefet kolay!**
- **Yâr elinden yanmış yemek bile yenir.**
- **Yaş kocar, gönül kocamaz, hâlâ iktidar, yâr için yanar.**
- **Yaş yetmiş, iş bitmiş olsaydı, İnönü politika sahnesinden çekilirdi.**
- **Yatanın yürüyene borcu var; koşan ikisinden de alacaklı!**
- **Yazın gölgede bikinilileri seyretmek hoş, kışın sıcak odada karda düşenleri görmek hoş...**
- **Yerin kulağı, göğün ağzı var.**
- **Yıkmak iyi, yapmak kötü; eleştirmek sevap, yazarlık suç.**
- **Yiğitlik reklâmla belli olur.**
- **Yol, özel arabayla, mal taksitle kolay alınır.**
- **Yolcu yolunda gerek. Trafik kazalarına dayanmaz yürek!**
- **Yorgunu yokuşa sürme; çarşıda, pazarda başı dönmüş vatandaşa «Bugün git, yarın gel!» deme...**
- **Yularsız ata binilmez, evrak oraya buraya havale edilmeden iş görülmez!...**

Erhan TIĞLI

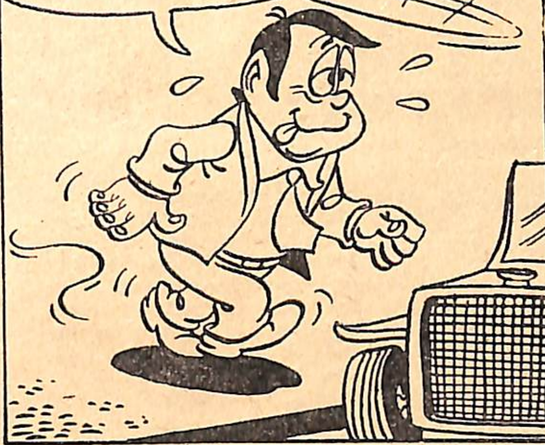

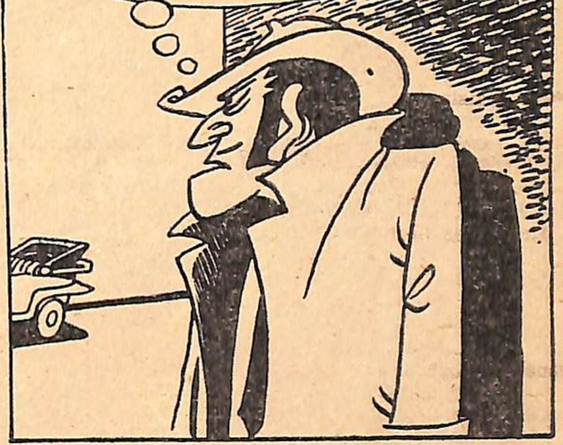
Bitirim Hafiye ŞABAN HOPDEDİK

CANİKONUN PEŞİNDE

4

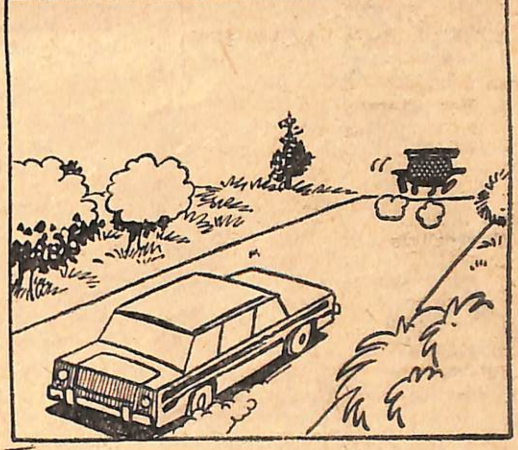
mim uykusuz

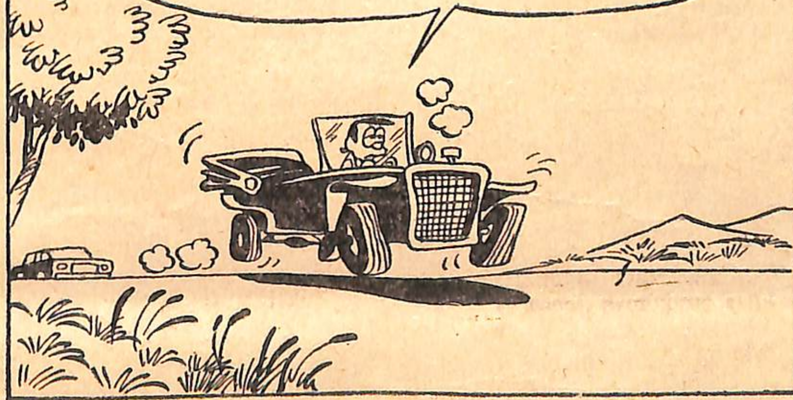

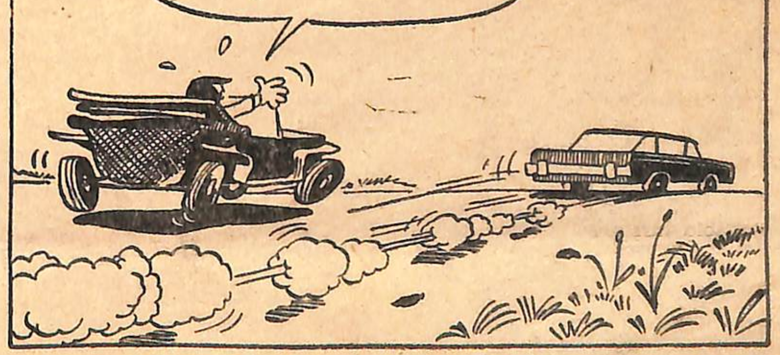

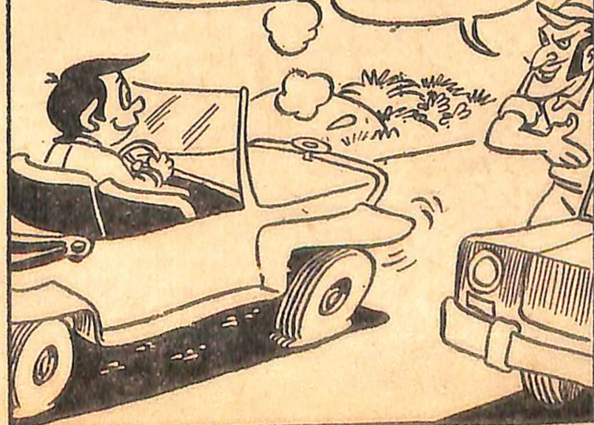

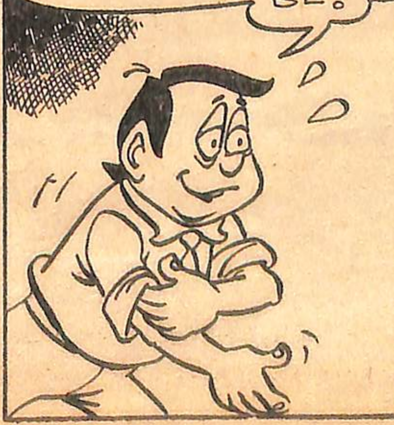

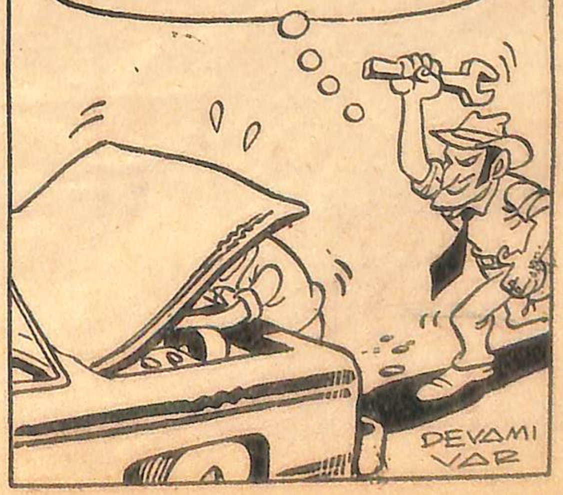

Akbaba TELEVİZYON

Sunan: Dağların Çocuğu

Yemek Saati :

ÜNLÜ AŞÇILAR DİYOR Kİ

TALAŞLI AF KEBABI : Ecevit Usta'nın özel seçim spesialitesi. Sık sık fırına verilen, her sofraya sürülüşünde birçok kişileri sevindiren, bazı kişileri de dövündüren ilgi çekici bir yemek.

Malzemesi:

50 baş parti soğanı, 250 gram sosyal et suyu, 1 gram Sana, 1000 gram bana, 5 gram ona... Ve.. tencerelerinizin alabildiği kadar talaş.. alamadığı kadar telâş...

Yapılışı:

Parti soğanlarını dikkatle soyunuz. Sonra bir kenara koyunuz. Sosyal et suyunu politika suyu ile daha fazla sulandırarak soyduğunuz soğanların üzerine dökünüz. Ve daha sonra tencerenin başına çöktünüz... Seçim fırını ısınana kadar hazırladığınız malzemeyi cezaevlerinin demir kapıları ardındaki bedbahtların umut ve göz. yaşı ile iyice ıslatınız.

Fırın ısınsa da olur, ısınmasa da... Yemek pişse de olur, pişmese de... Servis yapsanız da olur yapmasanız da... Önemli olan böyle bir kebabın hazırlandığını karnı zil çalan zavallılara duyurmak ve onları umut artıkları ile doyurmaktır.

Sonuç ne olursa olsun, yemeğinizin tüm vitaminleri size aittir... Afiyet olsun efendim...

1946 DOLMASI :

Stajını (Kırat Restorant) ta yapan Bozbeyli Usta'nın geleneksel mutfağımıza armağan ettiği yepyeni bir dolma çeşidi.

Patlıcanlar, kabaklar, domatesler, biberler, taaa 1946 yılında soyulmuş, içleri itina ile oyulmuş, kurumaları için iplere dizilip güneşe karşı koyulmuş nefis bir siyaset dolması.

Malzemesi ve harcı:

Sırtları sola, yüzleri sağa dönük.. gönüllerindeki siyaset kandili kır atın soluk alışlarıyla sönük.. ne kadar eski demokrat varsa lûtfen bir araya toplayınız... Hepsini birbirine karıştırınız. Daha sonra elde ettiğiniz karışımı, büyük çoğunluğu 1946 yılında ekilmiş Demokrasi maydanozlarıyla birlikte yoğurunuz. Ve çeyrek yüzyıllık bir süreden beri gün ışığında kuruyan patlıcanlarınızı, kabaklarınızı, biberlerinizi, domateslerinizi bu harçla doldurup derhal fırına veriniz.

Servis yaparken... Eveeet... Servis yaparken çok dikkatli olmanız lâzım... Aş sofraya gelince Çatal - bıçak kavgası başlarsa.. dolma yutmaya meraklı olanlar, dolma yerine iç pilâvla karşılaşabilirler.

Âfiyet olsun efendim.

TV'DE DİL DERSLERİ

Gutentak!.. Bu yana bak!.. Parlevu Franse?... Cebir - Hendese... Ve sonra bir köse... Kösenin elinde adese... Adese içinde vesvese... Je vu zem Matmazel, aylavyu!... İstersen dizimde yat uyu... Kızlar yağmur suyu, kalbim bir kuyu... Jevuzem Matmazel, aylavyu!...

Gutentak!... Bana bak!...

Çakmağı çak.. çırağı yandırmamışam. Anana iğne yapıp uyutmuş, babanı uyandırmamışam...

Hepsi mışıl mışıl uyuduğuna göre şöyle rahatça (Dil Dersi) ne başlayabiliriz di mi şekerim?...

DİL ÇEŞİTLERİ

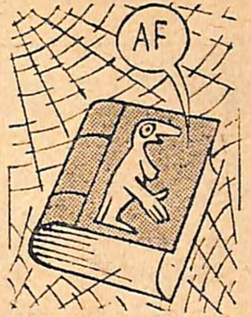
Dil, —hangi milletin dili olursa olsun— önce ikiye ayrılır: 1) Canlı Dil, 2) Söğüş Dil.

Söğüş dil, özellikle ona - buna söğmek için kullanılan, haşlanmış, suyu çıkarılmış, kurutularak sertleştirilmiş bir dildir. Politik ve antipolitik küfürler için genellikle (Söğüş Dil) kullanılır.

Her particinin biri yedek olmak üzere iki dili vardır daima. Söğüş dilini özel toplantılarda, kulislerde ve çok kızdığı zamanlarda kullanır. Diğer canlı dilini ise, ucunu bazan reçelleyerek, bazan pekmezleyerek seçmenler, delegeler, hanımlar, liderler ve çıkar çevreleri karşısında kullanır.

Gutentak!... Bana bak!... Dersimiz dil dersi!... Bonjur... Jövuzem... Milmersi!... Gutmornink!... Gutentak!... Aylavyu!... Haydi yat.. yat uyu...

Haberler :

«AF İSTİYORUZ!»

İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları Kütüphanesinde tutuklu bulunan piyesler, bugün saat 14'te kendi aralarında bir toplantı düzenlemişler ve şu bildiriyi yayınlamışlardır:

Bizler, Türk oyun yazarlarının kaleme aldığı ve İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları tarafından incelenerek kabul edilmiş ve repertuvara alınmış yerli piyesler, uzun yıllardan beri Şehir Tiyatrosu Kütüphanesinde mahpus bulunmaktayız.

Cumhuriyetin 50. yıldönümü nedeniyle bir genel affın söz konusu edildiği şu günlerde, tutuklu ve hükümlü bulunduğumuz bu mahpushaneden kurtulmak, bizi sahneye koyacak rejisörlerimize, bize emek çeken yazarlarımıza, bizi seyredecek tiyatroseverlere ve bizi canlandıracak sanatçılara kavuşmak en büyük dileğimizdir.

Bulunduğumuz Cezaevi'nin tek yöneticisi, dev sanatçı sayın Vasfi Rıza Zobu, —bazı sosyal, duygusal ve parasal nedenlerle— hâlâ İbnürrefik Ahmet Nuri'nin HİSSE-İ ŞAYİA'sıyla, hâlâ Moliere'in MERAKI'siyle, hâlâ Bedia Muvahhit'le beraber adapte ettikleri AMAN KARIM DUYMASIN'la, hâlâ Cevat Fehmi Başkut'un HACIYATMAZ'ı ile meşgul ve meşbu olduklarından hapsedildiğimiz Kütüphane raflarından kurtulmak olanağını bulamıyoruz.

Bütün suçumuz ve günahımız yerli oyunlar olmak ise, bütün kabahatimiz ve cürmümüz yerli oyunlarımızın en yenileri olmak ise, bu suçumuzun Cumhuriyetin ellinci yıldönümünde olsun lûtfen bağışlanmasını.. ilgili ve yetkili dramaturgların incelemesinden geçerek repertuvara alındığımız göz önünde tutularak hepimiz hakkında bir genel af çıkarılmasını... başta sayın Vasfi Rıza Zobu olmak üzere tüm gardiyanlardan rica etmekteyiz...

Spor :

TOP NEREDE?

Ayıptır söylemesi.. yaşımız, başımız ne olursa olsun.. hepimiz TOP'a meraklıyız... Bu merak, belki de dünyanın top şeklinde oluşundan... Ya da TOPlum denilen kocaman insan deryasının birer kişisi olmamızdan ileri geliyor her halde...

İnsanoğlunun ruh TOPoğrafyasını çizenler her kıvrımda, her kesimde bir **TOP**'la karşılaştık. ları için konuyu hemen gündeme almışlar.. yaptıkları ilk **TOP**lantıda bütün insanları **TOP**yekûn altalta sıralamışlar ve elektronik bir hesap makinesiyle tümünü birden **TOP**lamışlardır.

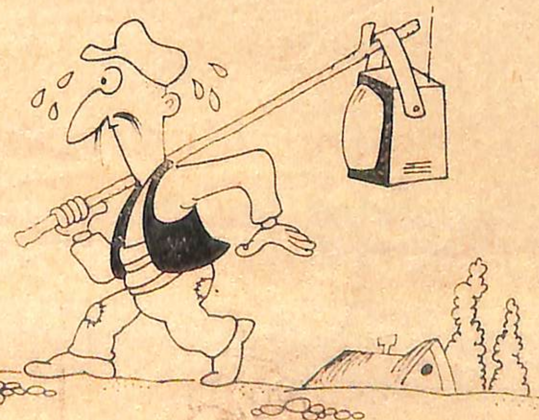
Toplam sonucunda **TOP**lum meydana gelmiş ve toplumun her köşesine renk renk, çeşit çeşit toplar dağıtılmıştır. Perlon ambalâjları içinde insanların gözbebeğine nişan alan portakal büyüklüğünde toplar... Mikromini etekler içinde uzak hedefleri yaylım ateşine tutan uçaksavar türünden toplar... Lâstik toplar.. meşin toplar.. veresiye toplar.. peşin toplar... Ohooo.. top mu sorarsınız be birader.. her yerde, her zaman, her çeşit toplar... Haydi bakalım.. lûtfen hazır olun... Şu anda ekranlarınızda bir dörtgen içinde bir sürü kare görüyorsunuz. Karelerin içinde büyük arazi parçaları var. Sonra efendim, kaleciler var.. oyuncular var... Greyfurt bahçeleri, Filistin Cephesindeki savaş siperleri var. Ayağının biri aksayan bir eşek.. ve de harman gibi yığılmış kavun sergileri var...

Şimdi bilin bakalım... Top nerede?...

Bilemezseniz, lûtfen sayfayı tersine çeviriniz!

CEVAP: TOP ayağının biri aksak olan eşeğin adının ilk hecesinde gizli: TOPAL EŞEK'te ilgilenseydiniz yarışmayı hemen kazanacaktınız. Fakat siz aklınızı greyfurtlara taktığınız için TOP'u bulamadınız... Gelecek yarışmaya iyi hazırlanın!

Köylere TV. kampanyası başladıktan sonra!

★ ★

HALK MÜZİĞİ

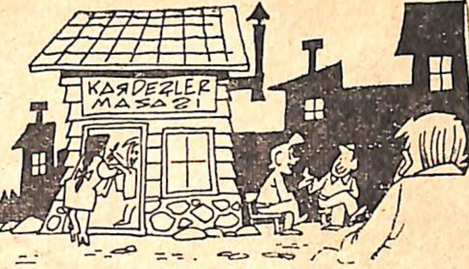
Sevgili seyirciler, bu haftaki halk müziği konserimizin solisti, Ana Muhalefet Partisi CHP'nin yeni Genel Sekreteri Orhan Eyüboğlu...

Eyüboğlu, eski Millet Partisi Milletvekili ve son zamanlara kadar CHP'nin Genel Sekreteri olan Kâmil Kırıkoğlu'na hitaben ilginç bir teselli türküsü okuyacak:

GAM YEME KÂMİL, GAM YEME!

Kâmil olan kalmaz nâçar
Gam yeme Kâmil, gam yeme.
Kara gündür gelir geçer
Gam yeme Kâmil, gam yeme.
Elif misin, hece misin?
Gündüz müsün, gece misin?
Sen Bülent'ten yüce misin?
Gam yeme Kâmil, gam yeme.
En sağcı partiden geldin
Birden sol yana yükseldin
Paşa Baba'dan ders aldın
Gam yeme Kâmil, gam yeme.
Bütün dilekler kuyuda
Her şey parmakta, sayıda.
Kalmazsın böyle kıyıda
Gam yeme Kâmil, gam yeme.
Kâmil olan kalmaz naçar
Bugün konar, yarın göçer
Bu günler de gelir geçer
Gam yeme Kâmil, gam yeme!..

BÜYÜK MAĞAZALAR

KENAN AKINCI

GARİBANLAR meyhanesinin önünde iki araba duruyordu. Markaları önemli değil. Sahipleri de marka, model gibi şeylere önem vermezler zaten. Biri Kokoreççi Ziya'nın; pedallıdır. Öbürü Pamuk Helvacı Tahir'in; iterek yürütülür. İkisi de camekânlıdır.

Ziya'yla Tahir karşılıklı oturmuşlar, şaraplarını yudumluyorlar. Onlar gibi araba sahibi olmayanlar; güneş gözlükleri satan Gözlükçü Mevlüt, «Firma - Şap» ciletçi Hasan, Ağızlıkçı Hüseyin, Simitçi Arif, onun bunun eski elbisesini gezdirip satan Çolak Müslim ayrı bir masa çevirmişler.

Müstamelci Mustafa, köşedeki masada, tek başına... Eski ayakkabı üzerine iş tutar. Eski ayakkabıları toplar, onarıp bir güzel boyadıktan sonra «müessesem» dediği barakasının önünde sergileyip satar. Müessese sahibi olmanın verdiği ayrıcalıkla, çoğu kez böyle tek başına masa kapatır... Masaya abanmış, uyuyor şimdi. Yarım şarap şişesiyle, içinde iki yeşil erik bulunan meze tabağı var önünde.

Ciletçi Hasan hepsinden çok her yere girip çıktığı için, günlük olayları saati saatine izleyebiliyordu. Konuşma konuları ondan çıkardı hep. Açışı gene o yaptı:

— Bilmem haberiniz var mı arkadaşlar, ekmek paramız tehlikede...

— Hayır olsun?... dediler.

— Daha ne olsun?... Küçük esnafın kökü kazınacak, siz daha uyuyorsunuz!

— Biz kime ne yapmışız ki âbicim? dedi Simitçi Arif. Kimin tavuğuna kış dedik? Kimin ırzına namusuna göz diktik? Hırsızlığımız yok, uğursuzluğumuz yok...

— Öyle değil be tosunum. Hiç gazete okumazsınız ki öğrenesiniz bunları... Kimse gelip bir şey yapmayacak sana. Fakat malını satamıyacaksın. Daha doğrusu almayacaklar. Büyük mağazalar açılacakmış. Her bi şeyden satacakmış o büyük mağazalar. Hem de daha ucuza... Ee? Millet simidini oradan alınca sen n'apıcaksın bakalım?... Kokoreçini oradan alınca Ziya' n'apıcak?... Gözlüğünü ordan alınca Mevlüt n'apıcak?... Pamuk helva orda satılınca Tahir kime ne satacak?.. Ciletini ordan alınca, kim benden cilet alacak?...

Kendisinin sayılmadığını görünce Çolak Müslim umutla sordu:

— Bana bir şey yok di mi âbi?

— Hoppalaa! Biz ne diyoruz, o ne diyor? Olmaz olur mu be oğlum? Dedik ya her bi şey satılacak diye! Elbise de satacak elbet.

— Desene hepimizin işleri sakat...

— Sakat ya!... Uyanık olmak, birbirimizi uyarmak, uyandırmak zorundayız...

Helvacı Tahir:

— Çok doğru; bazılarımız hâlâ uyuyor... deyince, biraz kalın kafalı olan Simitçi Arif çenesiyle, uyumakta olan Müstamelci Mustafa'yı gösterdi:

— Aman, öyleyse uyandıralım şunu be âbi!...

Öbürleri gülüştüler. Mustafa'nın da konuşmaya katılmasını istediklerinden:

— Hadi, sen uyandırıver, dediler.

Simitçi, Mustafa'yı dürtükledi:

— Mustafa!... Mustafa!... Kalk ulan Mustafa!...

Mustafa, başını bir yandan öbür yana çevirirken:

— Yeter yeter... Onbin yeter... diye söylendi.

— Mustafa be!... Ulan Mustafa, aç kendini!...

— ... Dörder daireli, beş kat...

— Mustafaaa!...

— Mersedes, Mersedes...

— Eeeh ama, kalk ulan!

Mustafa şaşkın şaşkın gözlerini açtı. Kendini toparlayınca da bağırmaya başladı:

— Ulan olur mu be! Böyle bi rüyadan insan uyandırılır mı be?!.. Tam buzdolabı, koltuk moltuk almaya giderken... Cık cık cık... Ah ulan be!...

— Sen bırak koltuğu dolabı falan da, bak elindeki «müesseseyi» kaybetmeyesin.

— Neden kaybedecekmişim?

— Sen uyu daha, uyu...

— Hah, çok uyuttunuz da!...

— Büyük mağazalar açılacakmış, haberin var mı?

— Açılsın, bana ne?...

Durumu ona da anlattılar. Onu da bir düşüncedir aldı. Birlikte çıkar yol aramaya koyuldular. Simitçi Arif yalvarırcasına baktı Ciletçi Hasan'a:

— Sen bilirsin âbi be, duymuşluğun vardır. Yokmuymuş bunun bir çıkış yolu? Bir şey demiyor mu büyükler?

— Demez olurlar mı?... «Küçük esnaf birleşsin, büyük mağaza açsın» diyorlar.

— Hah, bu olur işte! Ben simit tablamı koyarım mağazaya!

— Öyle olacak işte. Herkes elinde olanı koyacak ortaya; gerekli daha neler varsa sağlanacak, bir büyük mağaza açılmış olacak. Hepimiz anlaşırsak olur bu iş.

— Birleşiriz, dedi diğerleri.

Anlaştılar. İş kalıyordu bir mağaza tutmaya. Müstamelci Mustafa:

— Benim orasını veririm ama kirasını alırım, dedi.

— Kira hepimizden çıkacak.

— Tamam. Benim payımı düşeriz.

O konuda da anlaştılar. Yalnız mağazanın adı üzerinde bir parça anlaşmazlık çıktı. «Kardeşler Mağazası» konacaktı. Kokoreççi'yle arası açık olan Çolak Müslim:

— Ben onunla kendime kardeş dedirtmem, diye tutturdu.

Güçlükle kandırdılar. «Kardeşler Mağazası» adı kabul edildi.

Gözlükçü Mevlüt:

— Peki eksikleri nasıl tamamlayacağız? diye bir soru attı ortaya.

— Onun kolayı var, dedi Hasan. Bu şimdiki Başbakan istiyor bu büyük mağazaları. «İsteyene istediği kadar kredi vereceğiz» demiş. Yalnız karşılık göstermek gerek. Gösterdiğin binanın ya da arsanın değerine göre para veriliyor.

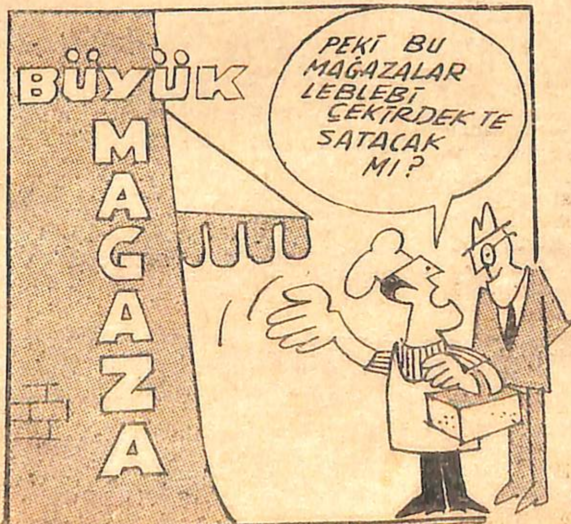
Düşündüler, taşındılar... Elde gayrimenkul olarak da Müstamelci Mustafa'nın barakası vardı. Onu karşılık göstererek yediyüz elli lira kredi isteyen bir mektup yazdılar, Başbakana postaladılar.

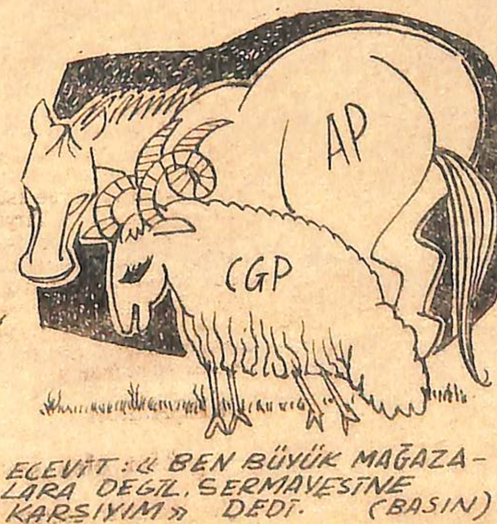
Ertesi günü herkes elinde olanı barakaya getirmiş, «Kardeşler Mağazası» adlı büyük mağaza halkın hizmetine açılmıştı. İçeriye bir kişiden fazla insan sığmadığından, mağazanın yedi patronu, dışarıya koydukları sandalyelerde oturuyorlardı.

Kenan AKINCI

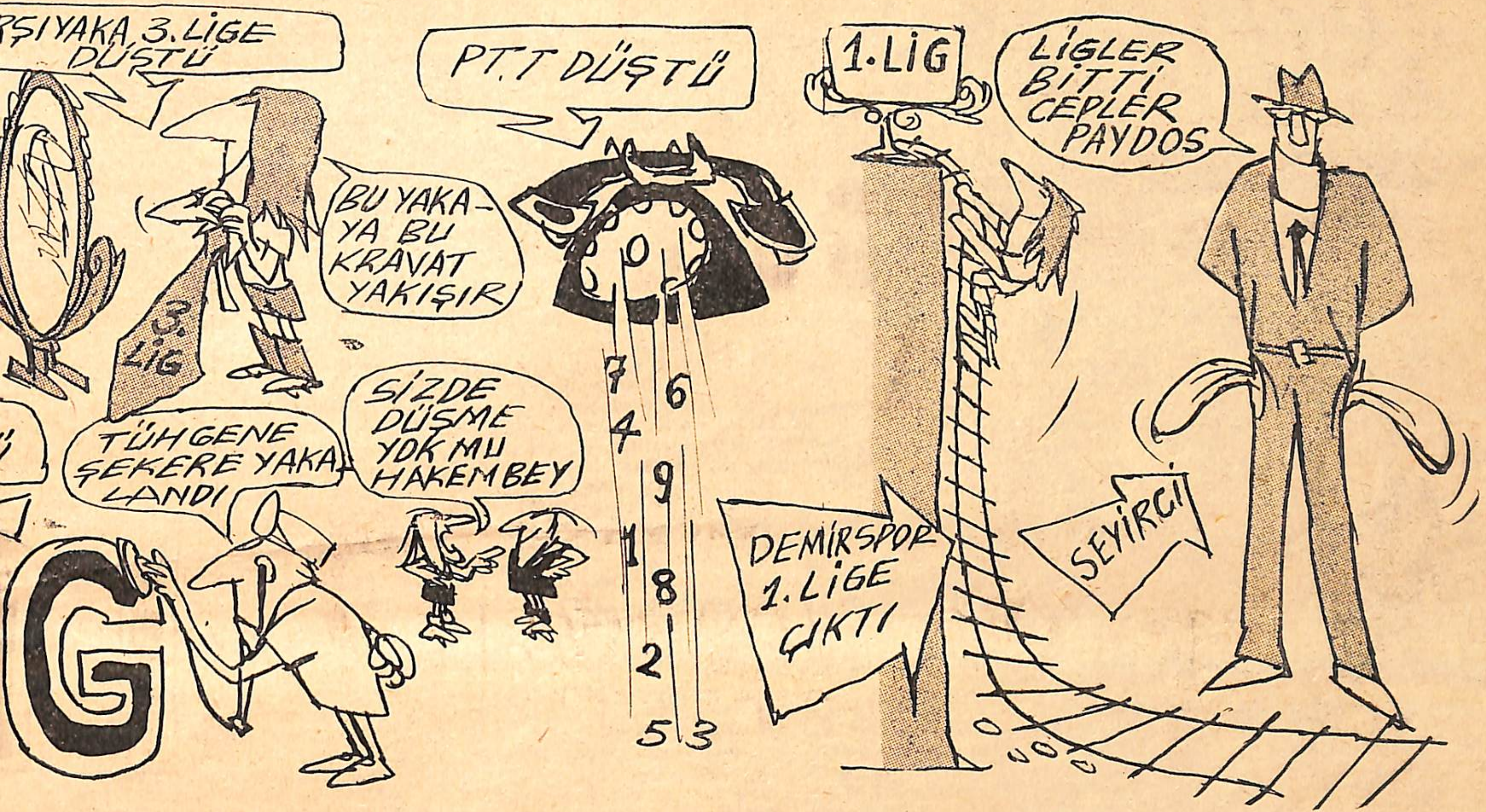
Yazısız

ECEVİT: « BEN BÜYÜK MAĞAZALARA DEĞİL, SERMAYESİNE KARŞIYIM » DEDİ. (BASIN)

T

L

nin memleket ihtiyacına yetecek seviyeye gelmesine...

Memleketin kaderi, milletin yüzünün gülmesine...

Milletin kaderi ise ücretlerin, yükselen fiyatlarla aynı seviyeye gelmesinde efendim, aynı seviyeye gelmesinde.

CUMA :

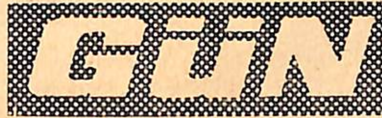
Hayırdır inşallah

Ülkesindeki tüm yabancı işletmelere el koyan, yabancıları sınır dışı eden Uganda Devlet Başkanı İdi Amin, Amerika'yla ilgili karmakarışık bir rüya görmüş.

Koskoca Devlet Başkanı «Aman canım alt tarafı bir rüya... Üstünde durmaya değer mi?» diye burun kıvırıp geçecek değil a... En küçük bir istihbaratın üstünde titizlikle duracak ki rejimin temelleri sağlam, saltanatı sürekli olsun.

. Koçum benim!..

Yorumlamış rüyayı. Ne görsün? Başkan Nikson heybeyi torbayı hazırlamış, istim üstünde durmuyor mu? Dayanmış telgrafı, «Beyaz Saray'dan yakında yolcu oluyorsun» diye ki, boş bulunup ortalıkta kalmasın.

Ülkeler arası, başkanlar arası haberleşme ve yardımlaşmanın güzel bir örneği.

Uganda'ya gelince: Neyse ki son derece kuvvetli savunma durumu. Ülkesini rüya ile yöneten başkanın, hep sevindirici oluyor yorumu.

Böyle giderse çalışa çalışa zenginleşen ülkeleri geride bırakacak yata uyuya gelişenlerin toplumu.

CUMARTESİ :

Önseçim

Genel Merkez «Ne yap yap, şu yarışta birinci gelmeye bak» deyince bir araba uyduran MP. İstanbul İl Başkanı, günlük gazetelerden birinin düzenlediği Ralli'ye katılıvermiş.

Diyelim birinci geldi. Ne olacak?

Kendisine sorarsanız, partisi genel seçimlerde milletvekilliğine adaylığını koyacak.

İyi, güzel amma adaylarda aranan nitelikler neydi?

Rakiplerinden güzel otomobil sürmesi mi?...

Milletini huzur ve refaha götürecek en kestirme yolu bilmesi mi?

PAZAR :

Allah için

Sayın bakanlar demeç üstüne demeç veriyorlar:

«Demire zam yok.»
«Çimentoya zam yok.»
«Pirince, kesme şekere zam yok.»
«Una, unlu maddelere zam yok.»
Allah için söyle ey ahali...
Zamdan geçtik, piyasada kendileri var mı yâni?

Vedat SAYGEL

... SPOR DÖRTLÜKLERİ

SPORCU :

Maçtan önce şişirilir sporcu
Kedi gibi miyav miyav sevmekle
Yenilgi sonrası kurtulur ancak
Fare gibi deliklere girmekle.

OLİMPİYAT ŞAMPİYONU :

Güreşçiysen Olimpiyat de ve git
Mutlaka şampiyon ol aman aman
Şampiyonluktan sonra açarsın hemen
Otobüs şirketi ya da restoran.

Yaşar Hâdi ÖNDER

— Bayılıyorum mini şorta...
— Ben de mini şort giyene!..

Striptiz Kralı

MUZAFFER İZGÜ

TİYATRODAKİ işime son verildikten sonra beş parasız kalmıştım. Evin kirası bir taraftan, bakkala borç bir taraftan, çocukların masrafı bir taraftan o denli sıkıntı içerisindeydim ki, boğuluyordum nerdeyse. İşte tam bu sırada rasladım bizim Lâtif'e... İşsizliğimi, borçlarımı, çektiğim sıkıntıları, ayaküstü anlatıverdim ardarda... Beni dinledi, dinledi, sonra:

— Yahu, dedi, sen bizim oraları bilmezsin, daha üç gün oldu memleketten geleli, köyün hocası çekmiş gitmiş, şimdi bizim köyde hoca yok, bilirim seni ve babanı, az çok bilirsin bu işleri, istersen var git oraya, Allahı bir bildiğim gibi biliyorum ki, bizim köylü seni el üstünde tutacaktır. Sana aylık verirler, şunu bunu verirler, kazandığını gönderirsin buraya, sen de orada bedavadan yer içer yatarsın... Seni kimsecikler de tanımaz oralarda...

Lâtif'in sözüne uyup çektim gıttim o köye... Köy epeyce büyük bir köydü. Ağası eşrafı bir anda seviverdiler beni...

«Aman, diyorlardı boyuna, biz gördük amma senin gibi ilmi çok, irfanı yüksek derin hoca görmedik. Seni bize Allah gönderdi, dile bizden ne dilersin!»

Böyle anlarda, «Sağlığınız» diyor başka bir şey demiyordum. Oturduğum evden camiye, camiden eve gelirken, başımı yerden kaldırmıyor, birisiyle selâmlaşacağım anda, yolden kalın.. sakallarımı sıvazlayarak «Selâmünaleyküm» diyordum. Okuduğum kitaplardan başka, köylünün hoşuna gidecek, birtakım sahabe hikâyeleri de ben uydurmuştum. Uydurduğum hikâye ve masalları, köy kahvelerinde olsun, camide vaaz kürsüsünde olsun anlatıyor, milletin ağzını bir karış açık bırakıyordum... Her şey iyiydi, hoştu... Ve ben hayatımdan o denli memnundum ki, ay başlarında kasaba postanesinden İstanbul'a tomar tomar para gönderirken, çocuklarımın da benim kadar mutlu olduklarına görmeden inanıyordum...

Ama ne olduysa o kadının yanıma gelmesiyle oldu... Bir gün öğleden sonra yemeğimi getiren genç bir kadın, iki gözü iki çeşme:

— Aman hoca efendi, kurtarırsan beni ancak sen kurtarırsın, dedi.

— Hayrola kızım? dedim.

— Üç yıllık evliyim hoca efendi, çocuğum olmuyor. Kocam, şayet bu yıl da doğurmazsan, seni boşarım, diyor... Kocamı çok seviyorum hoca efendi, ne olur beni bu zor durumdan kurtar!...

Şimdi tutup da bu taze geline:

«Hiç doktora falan gittiniz mi?» diye sorsam, bizim hocalık ilim ve irfanımıza yakışmayacak, onun için:

— Allahtan umut kesilmez kızım, bakmışsın oluverir, dedim.

Genç kadın, bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya, bir taraftan da ellerime sarılarak, yaşlı gözlerle parmaklarımı ıslatmaya başladı:

— Ne olur hocam, ilmi irfanı yüksek hocam, sen bilirsin bunun tılsımını, kurtar beni kurtar, dedi.

Bu konuda öteki hocalar gibi, ne muskalar yapmasını bilirim, ne su okumasını bilirim, ne de kara tavuk istemesini...

— Bak kızım, dedim, Tanrıya yalvar, dua et, bir gün sana çocuk verir...

— Ah hocam siz ne diyorsunuz, kaç gece sabahlara dek yalvardım, Hıdrellez günü güneş doğuncaya dek ellerimi havaya açtım, ama olmuyor işte, olmuyor... Kurtar beni hocam kurtar, kocamı çok seviyorum...

Hey gidi Yârabbiim... Yeni gelinin getirdiği tepeleme dövme pilâvıyla, pelte, yerdeki sofranın üzerinde duruyor, bir pilâva, bir pelteye, bir de gelinin yüzüne bakıyorum, şimdi ne diyeyim ben bu yeni geline? Hiçbir şey demezsem, tutup sağa sola anlatacak, kadınlar arasındaki ilmimiz ve yüksek irfanımız bir anda yok olacak... Onun için bir müddet düşündükten sonra:

— Bak kızım, dedim, sana bir şey söyleyeceğim, gerçi yapması çok zor ama, şayet yaparsan yüzde yüz çocuğun olur...

Genç kadın tekrar ellerime sarılarak:

— Söyle kurban hoca efendi, ne kadar zor olursa olsun yaparım... dedi.

Yapamıyacağı, çok zor bir şey söyleyebilmek için, durdum, sanki düşünüyormuş gibi alnımın derisini kırıştırarak bir zaman bekledim:

— Bak kızım, dedim, şu karşıdaki dağı görüyor musun?

— Hıı hoca efendi, dedi.

— İşte tam mübarek ayın yedinci günü, bu dağın tepesine karı koca koşa koşa çıkacaksınız ve orada yatacaksınız. Ama altınıza bir tane kıl çadır sereceksiniz. Kıl çadırı kocan yüklenecek omuzuna, sağ eline bir güğüm su, sol eline bir tas alacak. Oraya varır varmaz, soyunacaksınız, yedi tas önce kocan dökünecek, sonra yedi tas sen döküneceksin, ondan sonra ıslak ıslak birleşeceksiniz... Sonra yerden topladığınız yetmiş yedi taşı, şöyle bir kaya bulup, birer birer çıkarıp üzerine koyacaksınız...

— Herbirimiz yetmiş yedi taş mı? diye sordu.

— Evet, dedim... Zor ama bilmem yapabilir misiniz?

Kadıncağızın gözleri parlayıverdi sevinçten:

— Hiç yapmaz olur muyuz hocam, hiç yapmaz olur muyuz? Sana, olursa kocaman bir koç hocam, koç!

Mutlu mutlu uçtu gitti...

Ben unutmuştum bu olayı... Bir buçuk ay sonra, bir baktım bu taze gelin yine karşımda... Elinde yine dövme pilâvı, yine pelte... İki gözü iki çeşme:

— Ah hocam ah, olmadı...

— Olmadı mı?

— Olmadı hocam, olmadı.

— Kocan çok yorgun düştü değil mi?

— Kalbi duruyordu nerdeyse amma, çocuk olmadı...

Yine, bir gözüm pilâv ve peltede, öteki gözüm kadında... Ağlayan, inleyen, dipdiri bir kadıncağız... Şimdi bir tarafta bizim ilim ve irfanımız, öteki tarafta söylediğimiz şeyin yapıldığı halde genç kadının çocuğunun olmayışı... Hele hele bir tarafta da kocaman bir koç ki, kim. biilr satsan kaç lira eder, bin mi, bin beşyüz mü, güler bizim çoluğun çocuğun yüzü...

— Demek olmadı ha? dedim... Peki, su dökünürken şu şu şu duaları okudunuz mu?

— Yoo hocam...

— Yaa olmadı işte...

Kadın yine sulu gözlerle elimi tuttu:

— Hocam, kurban kocam, biz bu duaları bilmeyiz ki, babanın hayrına bu duaları sen okusan?

— Anlamadım?

— Gündüzden oraya çıksan... Naa bak, biz tam şu görünen kayanın dibinde dökünüyor, kayanın bu yanında da kıl çadırı seriyoruz, kurban hocam, çık bizden önce, sen oku, biz dökünelim... İki koç hocam, irisinden, dana gibisinden iki koç. Kurtar beni hocam bu dertten, boşayacak, vallaha billâha bo şayacak...

Koç iki tane oldu... Binbeş yüzden, üçbin... Kimbilir karım bu parayı postaneden çekerken sevincinden ne yapar?

— Pekiyi kızım pekiyi, dedim. Unutma, mübarek ayın yedisinde...

— Yedisinde hocam... Yalnız oraya geldiğine dair bizden tarafa bir küçük taş at, yeter...

Ayın yedinci günü akşam namazından sonra tepeye çıkmaya başladım. Hava da bir soğuk, bir ayaz, tepe de öyle dik, öyle sarp, Allah bir elinde tas, bir elinde su dolu güğüm, sırtında kıl çadırla buraya çıkana sabırlar versin. Hele bu soğukta, ayazın karşısında çırılçıplak soyunup tas tas su dökünene... Tepeye vardığımda nerdeyse dilim bir karış dışarıya çıkacaktı. Ama o denli enerji harcamış olmama rağmen biraz sonra iliklerime dek titremeye başladım soğuktan... Böyle eziyetli bir çocuk edinmeyi nasıl bir kaç saniyenin içinde düşünerek bulduğuma hâlâ şaşarım...

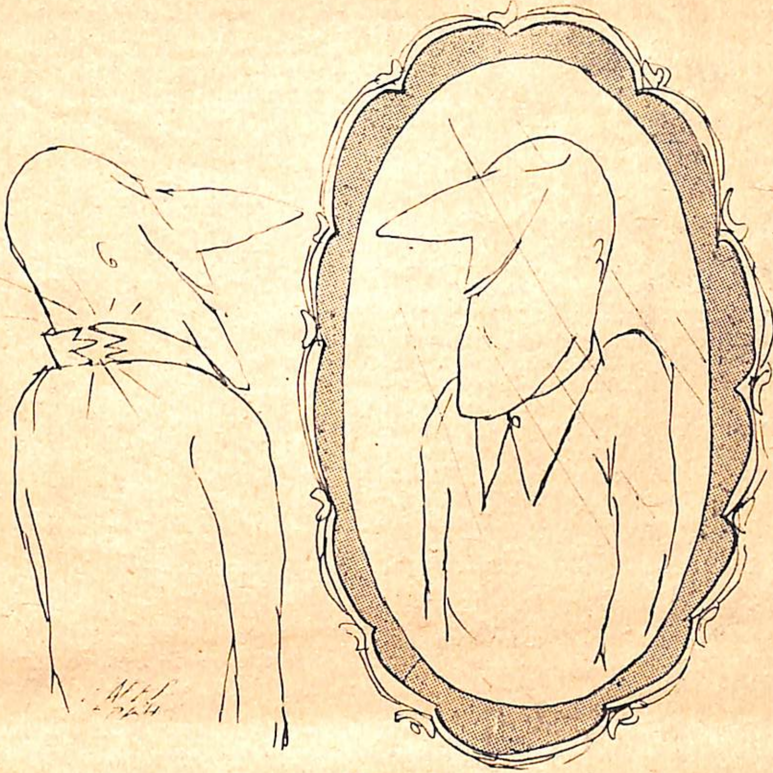
Kayanın hemen birkaç metre ötesindeki başka bir kayanın rüzgâr almaz yanına geçerek beklemeğe başladım... Soğuktan tırnaklarımdan kan çekiliyor, parmaklarımın uçları uyuşuyordu. Bekliyordum... Kimbilir benim ellerim boş olarak yarım saatte çıktığım bu tepeye, onlar ne kadar zamanda çıkacaklardı? Üçüncü sigaramı ateşleyecektim ki, aşağıda birtakım çıtırtılar oldu. Tamam geliyorlardı. Adamın ay ışığındaki haline baktım, zavallı bitmişti. Sanki sırtındaki kıl çadır değildi de, bu tepeyi yüklenmiş geliyordu. Sağ kolundaki bir güğüm su değildi de, sanki kurşunla doldurulmuş bir su küpüydü... Derin derin soluyor, başını sağından sola çevirecek gücü kendinde bulamıyordu... Ben genç tazeye, «Varır varmaz» dediğim için, kadın kocasına yalvarıyor, kocası da burnundan soluyarak birtakım şeyler söylüyordu. Kimbilir, çocuğuna da, kadına da küfürler edip duruyordu. Çünkü kadın, durmadan adamın ağzını tıkamaya çalışıyor, adamsa söylenip duruyordu... Önce adam soyundu, güğümden doldurduğu tası her kafasına döküşünde belki yarım metre havaya fırlıyor, dişlerinin zangırdaması yanıma değin geliyordu... Galiba adam yine küfürleri ardarda sıralıyordu ki, kadın durmadan eliyle kocasının ağzını kapamaya çalışıyordu. Adam yedi tas suyu döktükten sonra deli danalar gibi dönmeye başladı orta yerde... Çıplak vücuduyla hopluyor, zıplıyor, kanının donmaması için çalışıyordu. Ama, tepeye çıkma yorgunluğu daha fazla zıplamasına engel oluyor, sanki dünyanın dayağını yemiş eşekler gibi başını kayaya dayamış bekliyordu... Kadın soyundu... O ay ışığında, bir Afrodit kadar güzeldi vücudu... O da her tası kafasına indirişte havaya zıplıyor, her zıplayışta da vücudunun tüm güzelliği ortaya çıkıyordu... İşte tam ben o sırada, adamın yanında bulunmamasından yararlanarak kü-

Kadın Başkanvekili ilk toplantısını yönetti.
— Gazeteler —

— Sakın kimse kaçmasın, reform tasarılarını görüşüyoruz!..

İstanbul'un iki yakası birleşti. — Gazeteler —

Yazısız

çücük bir taşı kadının çıplak vücuduna attım. Kadın, üşümeyle karışık bir «Ayyy» dedi amma, benim orada bulunmamdan memnun, son tasını da başından aşağıya döktü. Adam:

— Ne kız, ne aay dedin? diye sorunca:

— Şey, dedi, mübarek ay, ne güzel çıkmış da...

— Ulan ayına da, çocuğuna da, yahu dondum, her yanım öldü be...

— Dur geliyorum...

Önce kulaklarıma inanamadım, hemen şöyle iki metre ötemden, öyle bir fısıltı geldi ki:

— Oh anam beee, şu kalçalara bak bee! diyordu...

Sol tarafımdan öyle bir iç çekişle beraber:

— Ahhh ahhh, sesi döküldü kı, ona hemen biraz ötemden:

— Ooof off, sesi karşılık verdi...

Kafaları da yavaş yavaş seçmeye başladım... Ühüüü, belki köyün dörtte biri buradaydı...

Biri sokuluverdi yanıma:

— Ulan hoca ne anayın gözüymüşsün yok mu ya! dedi, elin saflarını dağa yolla, sen de çık röntgenle... Üfff be şuna bak beee!...

Sol tarafımdan biri sürünerek yetişti geldi:

— Gâvur hoca, dedi, ilkini bizden habersiz dikizlersin ha?

Vay başıma gelenler...

Hemen ensemin dibinde başka biri:

— Ulan ne yamanmışsın, dedi, adamın eline ver koca güğümü, at sırtına kocaman çadırı, sonra koşa koşa çıkar buraya, sonra da otur saatlerce seyret, tastamam benim şehirde gördüğüm otuzaltı kısım filmler gibi...

Çepeçevre tüm çalılar oynuyor, ahlar oflar kulağıma dek geliyordu... Öyle bir kapanın içine kısmışım ki, kime anlatsam inanmaz buraya niçin geldiğimi. Susmuş, sadece önüme bakıyor, başıma gelecekleri düşünüyorum...

Karı koca tepeye yetmişyedi taşlarını taşırlarken, yanımdaki:

— Feleksiz, diyor bana, otuzaltı kısım da değil bu, ellialtı kısım. Bak ulan hinoğlu hinin kurnazlığına, kimin aklına gelir yetmişyedi taşı bir bir çıkarıp kayanın üstüne koydurmak, hem de çırılçıplak!...

Onlar yetmişyedi taşlarını bitirip elbiselerini giyerlerken, yanımdaki köylü bağırıverdi:

— Allahını seven vursun ırz düşmanına! diye...

Bir anda karışıverdi ortalık... Nasıl inmişim o tepeden aşağıya, nasıl uçmuşum köy yoluna bir ben bilirim, bir de Allah... Ama sonra kasabada jandarmalar yakaladılar...

— Pekiyi, dedi hapishanenin gediklisi Baba Nuri, o adamlara kim söylemiş?

— N'olacak geveze kadın, tutmuş komşularına söylemiş, komşuları da kocalarına, kimbilir belki de ayın yedisini iple çekmiştir köpoğlular, ama olan bize oldu, düştük hapishaneye...

O sırada gardiyan bir telgraf uzattı. Telgraf sahte hocayaydı... Açtı ve okudu. Karısından geliyordu ve içinde diyordu ki:

«Gazeteleri okudum. Bu yaştan sonra azanın çaresi bulunmaz. Azgınlığının cezasını çekersin inşallah azgın herif!»

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

REFiK ERDURAN

Tavşanhane kâbusu

HİÇ iş aradınız mı ömrünüzde?

Hemen herkesin ücretli işlerde çalıştığı ülkelerde böyle bir soru acayip kaçabilir. Bizde ise, biliyorsunuz, durum başka. Nüfusumuzun büyük çoğunluğu «aile reisi» denilen zavallı kişilerin eline bakıyor. Aile reislerinin ve başka çalışanların çoğu da iş arama gerektirmeyen durumlarda bulunuyorlar:

Ya köylü, balıkçı, esnaf, zanaatkâr gibi kişiler. Ya başkalarını çalıştıran irili ufaklı patronlar. Ya serbest meslek sahipleri. Ya da bir kere girmiş —yahut «koyulmuş»— bulunduğu işi ömür boyu sürdüren vatandaşlar.

Bu durumda iş arama diye bilinen buruk lezzetli tombalayı oynamak yurtdaşlarımızın belirli bir bölümüne kalıyor. Onların da pek çoğu ya sonuçtan umut kesip sürekli işsizler ordusuna katılıyor yahut Almanya kuyruğuna giriyor.

Ben ömründe iş arama belâsıyla hiç boğuşmamız şanslı çoğunluğun içindeyim. Onun için o derdin belirtileriyle karşılaştıkça bir çeşit utanma duyuyorum.

Geçen gün gazetelerimizde «Eleman Aranıyor» başlıklı kocaman bir ilân gördüm. Altını okudum:

«Tavşan üretimi ve kesimi mevzularında çalışacak» tavşan üreticileri ve «tavşan kesicileri» aranıyormuş.

«Taliplerin bir adet fotoğraflarıyla, istedikleri ücret ve çalışma şartlarını falanca adrese bildirmeleri rica olunur» denildikten sonra bir de not:

«Müracaatlar gizli tutulacaktır.»

Kafamdaki hayâl çarkları fırıl fırıl dönmeye başladı tabiî. Hemen kendimi haldır haldır iş ararken «Eleman Aranıyor» müjdesiyle burun buruna gelen bir vatandaşın yerine koydum.

«Aman iyi! Ben elemanım; demek beni arıyorlar!» diye sevinerek okumaya girişince şu soru çıkıyor karşıma:

— Tavşan kesicisi mi olmak istersin, tavşan üreticisi mi?

Vay anasını... Tavşan kesicisini hadi anladık, ama tavşan üreticiliği ne biçim iştir ki?

Benim bildiğim, tavşan milletinin belli başlı iki marifeti vardır zaten:

Koşmak ve üremek. «Tavşan gibi koşan» ya da «tavşan gibi üreyen» kişilerden söz ettiniz mi herkes neyi belirttiğinizi anlar. E üremeye aşırı teşneliğiyle dillere destan olmuş bu mübarekleri o yönde daha da hızlandırmak için ne türlü teşvik tedbirleri uygulamam isteniyor acaba?

Tavşanlara muhabbet tellâllığı etmeye boşversem, öteki şık tavşan cellâtlığı. Sabahtan akşama kadar o iri gözlü, yumuşacık, şipşirin hayvancıkları kan revan içinde kes dur...

Fotoğrafımı da istiyorlar. Allah Allah! Suratımla ne ilgisi var yahu bu işin? Üretilecek olan tavşanlar mı, ben miyim?

Belki de güzel yüzlüleri seks teşvikçiliğine, hain suratlıları mezbaha bölümüne ayırıyorlardır. Acaba beni ne tarafa yakıştırırlar?

Dur bakalım, bir soru daha var. İstediğim çalışma şartları ile ücreti de bildirecekmişim.

Tavşan kesiciliğinin çalışma şartları?

Bıçaklar keskin olmalı... Havaya kan kokusunu bastıracak fısfıslar sıkılmalı sık sık... Mesai sırasında Hitler'in sevdiği cinsten Wagner müziği çalınmalı...

Üreme hınk deyiciliğinin uygun çalışma şartlarını hiç gözümün önüne getiremiyorum. Belki striptiz yapılmalı ara sıra...

Ücret?

Kaç para istenir tavşan boğazlamak ya da çiftleştirmek için? Saat hesabıyla mı olacak, sayı hesabıyla mı?

Bir de «Müracaatlar gizli tutulacak» lâfı var. O neden dersiniz? Sakın bu tavşan hikâyesinin gerisinde esrarlı birtakım işler dönmekte olmasın?

Başlıklar şimdiden gözümün önüne geliyor:

«Mafia'nın Tavşanlarımızla İlişkisi Açıklandı!»

«Azgın Tavşanların Karnında 900 Kilo Eroin, Beş Ton Esrar, 7600 Tabanca ve İki Milyon Kurşun Bulundu!»

«Tavşan Batakhanesinde Yakalanan Üretme Uzmanı Sinir Krizleri Geçiriyor!»...

Ne diyeyim, Tanrı iş arayan bütün elemanların yardımcısı olsun.

Refik ERDURAN

PAHALILIK

Yazısız

BAZI tipler

Suavi Süalp

Her insan bir tiptir... Doğanın türlü cilvelerinden ve sipermetazoit durumunun bünyelerde yaptığı tahribat yüzünden veya bir salkım üzümden, karakterler her insanda başka başkadır... Burada tipleri şimdi şekil ve çeşit bakımından, biraz da elektrik akımından geçiriyoruz... Tanıdıklarımın arasından seçtiğim bu tiplerden sizlere, iki kadın, iki erkek tipini çizmeye çalışacağım, her halde zamanla ben de bu işe alışacağım... Tipleri çizerken bilhassa objektif ve entrajenik olmam icap ettiğinden, kendisini pansumanlayacağım kimseler katiyen alınmasınlar... Çünkü ortadan konuşuyoruz... Anlatabildim mi?...

BİR AVUKAT TİPİ

ŞEVKET DURUŞUR — (Fazla katlama buruşur)... Şevket'in avukat olacağını kimse tahmin edemezdi... Çünkü Şevket küçüklüğünde çeşitli renkli suları birbirine karıştırmaya, evin altındaki bodrumda kimya yapmaya meraklıydı. Bu merakı yüzünden ba-

bası İsmail Hakkı beyden çeşitli dayaklar yedi... Araya giren annesi, küçük Şevket'i bu zalim adamın elinden zor kurtarıyordu. İsmail Hakkı bey, oğlunun kendi gibi hukukçu olmasını istiyordu. Çünkü kendisi mübaşirdi. Şevket babasına fazla diretemiyeceğini anlayınca liseyi bitirdikten sonra hukuk fakültesine girdi. Ama onun aklı kimyada kalmıştı. Bu yüzden boş zamanlarında evde limon kolonyası yapıyordu.

Fakat zamanla Şevket hukukun sihirli cazibesine kapıldı. Bu arada fakültede Nesrin adında bir kızla seviştiler. Sinema locasında, muhallebicide, Yıldız Parkında aşklarının hülyalı saatlerini geçirdiler. Şevket işte bu fazla hülyalı günlerden birinde Nesrin'i hâmile bıraktı. İki ailenin bir iki münakaşadan sonra onları evlendirmesiyle mutlu sona ermişlerdi.

Şevket yeni evliliğin hızı içinde hukukun üçünde beş sene bocaladı. Fakat evliliğe doyunca hukuku da bitirdi...

Şimdi piyasanın en hızlı avukatlarından biridir.

Bilhassa alacak, verecek, ve boşanma dâvalarında üstüne çıkan yoktur. Aldığı dâvaları kazanmak için canla başla çalışan Şevket, bilhassa karısını boşamaya çalışan erkeklere birebirdir. Çünkü o da karısını bir celsede boşamıştır. Şevket'in boşanma dâvaları sırasında kadın aleyhine ortaya çıkarttığı yalancı şahitler en ustalardan seçilir. Duruşma sırasında bir kaşını kaldırıp çok tesirli konuşmalar yapar.

İşte Şevket'in çok meşhur bir tüccarın, karısını boşamak için açtığı dâvadaki konuşmalarından biri:

«— Muhterem yargıç beyefendi... Müvekkilimin karısını uyutarak Ayazpaşa'da bir başka hanıma ev açtığı, onunla gayri meşru bir vaziyette yaşadığı iddia edilmektedir. Belki bu bir olaydır. Ama bunu söylemek kolaydır. Müvekkilim bir tüccardır. Her türlü alış veriş yapmak için ticaret odasından lisansı olduğu gibi, ikinci kadın da bir maldır. Acaba müvekkilimin başka bir maksatla bu kadını şeytmeye kalktığını mı söylemek istiyorlar?... Hayır... Cezayı Muhakemat Kanunu sarihtir. Hiç bir erkek cinsî arzularından dolayı istimal edilemez. Ortada vuku bulan olayları buraya getirerek müvekkilimin mahremiyetine gireceklerine, şahsî gayretlerinin bir vecibesi olarak hukukî niyetlerini açıklasalar daha iyi olmaz mı?... Bu sebeple bu dâva lehimize bitecektir... Zaten müvekkilimin işi vardır, gidecektir.

BİR DOKTOR TİPİ

DR. HAZIM KARACİĞER — Hazım'ın müztait ve mütenevvi bir doktor olması kadar tabiî bir şey olamaz. Çünkü Hazım bilhassa bevliyeci olarak ta küçük yaşlarda mahalle kızlarını bahçedeki kümese sokarak ilk stajını yapmıştı. Hazım'ın teşhis ve tedavi bakımından birinci sınıf bir mütehassıs haline gelmesi, sünnet olduğu zaman, sünnetçiye:

«— Amca bu sünnet nizamî değil.» demesiyle başlar.

Hazım çeşitli hastalar üzerinde yaptığı araştırmalar ve klinik tedavilerle az zamanda sivrilmiş, muayenehanesine her giren şifa bulup çıkmıştır. Hazım özel metodlarla bir çok kalastrozol tipli hastasına erkekliğini iade etmiş, bilhassa gerdek ge-

cesinin heyecanından vazifesini yapamayan damatların aradığı bir doktor olarak tanınmıştır.

Hazım'ın baş tedavisi moraldir. Hastasını iki saat dinler. Ondaki noksanlıkları defterine not ederek Avrupa'dan getirttiği pahalı fakat garantili malzeme ve ilâçlarla az bir zamanda hastasını eski haline getirir. Bekârdır ve bir bevliyecinin katiyen evlenmemesi taraftarıdır. Ayrıca iyi keman çalar ve şiir yazar. Kendisinin kadınlar tarafından tutulmaması, mesleği icabı değil, kendi noksanlığındandır. Hazım o kadar hastasını iyi ettiği halde kendi derdine maalesef çare bulamamaktadır. Bugünlerde İsviçre'ye gidip ameliyat olması ihtimali vardır.

BİR ŞARKICI TİPİ

BEDRİYE PASLISES — Bedriye Paslıses (Bedriye Kâğıthelvası) üstad udî Nurettin Nevatelinden bir haftada şarkı ve repertuar öğrenerek şarkıcı olmuş nâdir seslerimizdendir. Kendisinin kalçalarının ve göğüslerinin sahnede göz doldurmasından haberi olmadığı halde seyircilerin sesinden çok oralarına bakmalarına katiyen aldırış etmez. Gazinocu Haydar Havuzlubahçe'nin dostu olan Bedriye bir oturuşta ikibuçuk kilo bifteği ve iki tabak pilâvı götürür. Meşhur olduktan sonra, asıl muhiti Vefa'dan Şişli'ye taşınmış, fakat ailesi ile hiçbir ilgisi kalmamıştır. Kısa zamanda altına çektiği bir arabası, bir katı, kürkleri, boy boy sahne elbiseleri ve Hanife hanım adında bir hizmetçisi vardır.

Hamdi eve çarşamba günleri gelir. Çünkü Hamdi evlidir ve altı çocuğu vardır. Bedriye zaman zaman Hamdi'ye kapris yaparak sinir krizleri geçirir ve kendini altıncı kattan atmaya kalkar. Üç ayda bir de uyku hapı içerek ilk yardıma kaldırılır. Günden güne içinde yeni bir aşkın tomurcukları belirmeye başlayan Bedriye, geçenlerde gazinoda kendisine çiçek gönderen, saçları ortadan ayrık, bıyıklı bir herifle buluşmaktadır. Fakat durumdan Hamdi haberlidir. Bu vaziyete göre Bedriye'nin durumu biberlidir. Şöhretini ve kalçalarını tehlikeye sokan Bedriye'nin ke-

tenpereye getirilmesi halinde piyasa büyük bir sesten olacaktır.

BİR MANKEN TİPİ

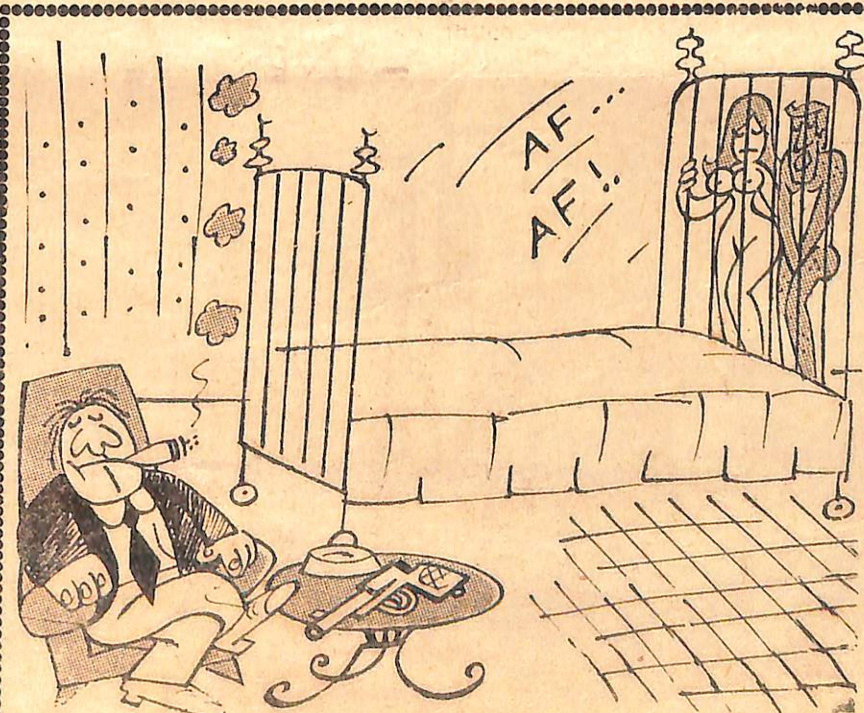
NİLGÜN KIRITIR — Asıl adı Asiye Börülce olan, manken olduktan sonra ismi, reklâmcı ve modacı Orhan Mavinokta tarafından Nilgün, soyadı Kırıtır yapılan şöhretin zirvesindeki mankenimiz bir yetmişbeş boyunda olup kırksekiz kilodur. Sık sık baş dönmesi ve zafiyet geçiren Nilgün, iğneler ve haplarla yaşamaktadır. Bir defilede göze batan Nilgün, derhal sosyetenin tanınmış kimseleri

arasında tutulmuş ve milyarder bayanlarımızdan Fehime Çorbacı'nın yardımıyla yüzelli mayo ve bin beşyüz elbise teşhir etmiştir. Daha sonra Orhan Mavinokta tarafından araklanan Nilgün, yürüme, durma, saat kurma, dönüp bakma, su gibi akma, zarif baş hareketleri, podyumda gezinme ve en ufak durumdan hile sezinme derslerine başlamış, iki sene içinde Margret Vilson tarafından Londra'ya dâvet edilerek kendisine meşhur Hayd Park'ta bir çok elbise giydirilerek resimleri çekilmiştir.

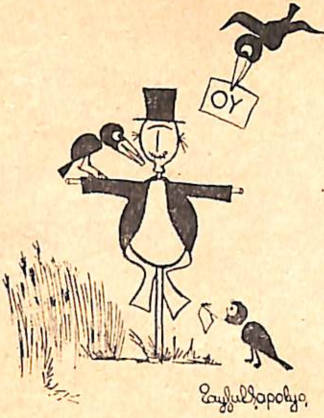
Bir anda burnu büyüyen ve her gittiği yerde âhenkli yürüyen Nilgün şu anda sosyetenin bütün defilelerinde baş manken olarak çıkmaktadır. Kilosunu muhafaza etmek için günde sadece yarım bardak limon suyu ve bir hamburger yiyen Nilgün Kırıtır moda uğruna fazla yaşamıyacağa benzemektedir. Modern kadına örnek gösterilen Nilgün'ün, çaktırmadan lokanta vitrinlerindeki döner kebaplara baktığı çok görülen vakalar arasındadır.

Suavi SÜALP

Yazılı

Sizin için

Yazısız

(Tayfur ŞAPOLYO)
Fethiye/MUĞLA

KADINLAR MATİNESİNDE

Bir sinemanın kadınlar matinesinde film başladıktan bir müddet sonra şöyle bir anons verilir:

— Dikkat! Dikkat!... Kocasından izinsiz gelen hanım lûtfen dışarı gelsin!...

Film devam eder. Beş dakika ara verilip ışıklar yandığı zaman sinema boşalmış, kimse kalmamıştır.

Türkân ADA
Tandoğan Cad. No. 6 MALATYA

BÖYLE KAFA

Çok iri kafalı bir adam, bütün şapkacıları gezmiş, ama kendi kafasına uygun bir şapka bulamamış. Sonunda bir şapkacının vitrininde reklâm için konulmuş çok büyük bir şapka görünce, dükkâna girip o büyük şapkayı istemiş. Başına uyduğu için, fiyatını sormuş.

Şapkacının söylemiş olduğu fiyatı çok yüksek bulan adam, almaktan vazgeçip çıkarken, şapkacı:

— Ama, demiş, sen bu kadar şapkacı gezmişsin, bulamamışsın. Bir bende buldun...

Adam da tebessüm etmiş, eliyle koca kafasına bir iki kere vurmuş:

— Bana baksana sen, demiş. O alâmet şapkayı satmak için sen de böyle bir koca kafayı başkasında ne yazık ki bulamazsın!..

Murat SOLGUN
350211 Sok. No: 4, Gürçeşme — İZMİR

BİR ADAM

Bir adam o kadar kısaymış ki, kapalı kapının altından geçermiş.
Bir adam o kadar uzunmuş ki, yağmur yağdığı zaman başı ıslanmazmış.
Bir adam o kadar zayıfmış ki, pijaması tek çizgiliymiş.
Bir adam o kadar şişmanmış ki, sinemalar ona özel matine uygularmış.
Bir adam o kadar oburmuş ki, sofradan kalktığında masa göbeğinde havalanırmış.
Bir adam o kadar aptalmış ki, karısına oklava hediye almış.

SELÇUK ÇAYOĞLU
Kartalpete Parkönü Sami Ayanoğlu Sok. Barış Ap. No. 17/1
Bakırköy/İSTANBUL

— Hazır karın tatile gitmişken gel de seninle arkadaşlığımızın yıldönümünü kutlayalım!..
(Seçkin TEMUR — Ankara)

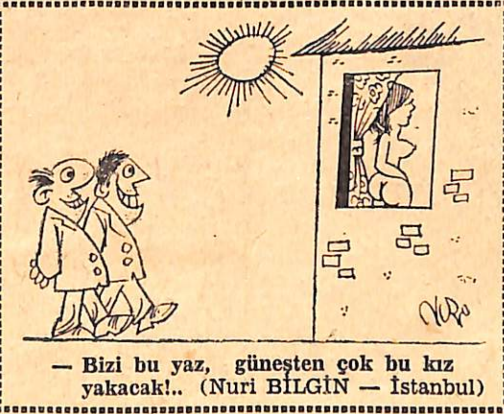
DÖVİZ

Frankfurt'taki hapishaneye Türk mahkûmlarını ziyarete gitmiştik. Arkadaşlardan biri, suçu esrar kaçakçılığı olan birine suçunu sordu.

Mahkûm şu cevabı verdi:

— Âbiciğim, suçumuz memleketin otunu dövize çevirmek!...

Turgay ÇELİKKOL
Frankfurt/ALMANYA

— Bizi bu yaz, güneşten çok bu kız yakacak!.. (Nuri BİLGİN — İstanbul)

LİMİT'E...

Sıfırdan başlayan sevgim
Maksimuma çıkmıştı.
Tam o tepede
Her şey boş, ben sarhoş...

Ve sıfıra iniş nefretle
Tam o çukurda
Sevgim minimumlaşmıştı
Her şey boş, ben bir hoş...

Türevini almak istedim
İki şık çıktı karşıma
Biri senden vazgeçmek
Diğeri şımarıklığına boyun eğmek...

Çok zordu karara varmak
Limit'e kalmışken bir parmak...

EROL POLAT
İskele Cad. Şenay Apt. No. 68
Selimiye/İSTANBUL

Yazısız

(Necdet BİÇER)
Paşakapısı Eczanesi Md. — Üsküdar/İst.

31 ŞUBAT

Gümrük askerlerinin varlığı zamanında ormanda yasak kesim yapan bir köylü, memur tarafından görülerek zabıt tutulmuştur. Durum mahkemeye aksetmiştir. Duruşma günü hâkim tutulan zaptı sanığa okur:

— 31 Şubat 1956 tarihinde filân mevkideki yasak bölgede ağaç keserken suşüstü yakalanmışsınız. Ne dersiniz?

Sanık cevap olarak:

— Sayın hâkim bey ben anamdan doğdum doğalı Şubat ayının 31 çektiğini görmedim ki suç işlemiş olayım, dedi.

Bunun üzerine hâkim, sanığı haklı bularak beraet kararı vermiştir.

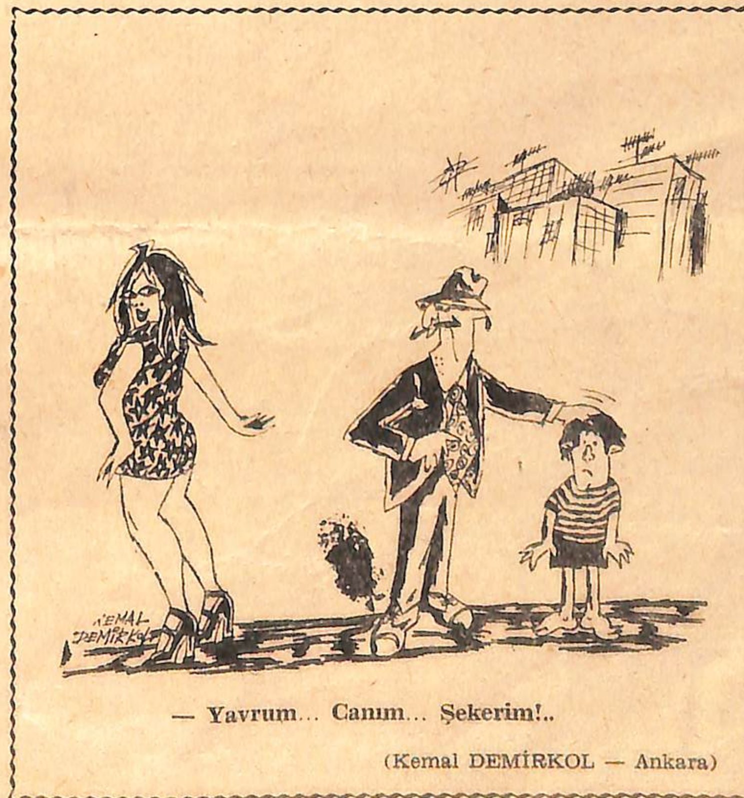
A. Cengiz AYBATILI
Koçular Ortaokulu Müdürü
Eğridir/ISPARTA

İLÂN

Duyanlar,
Duymayanlara iletsin.
Sarı saçlı,
Yeşil gözlü
Sevdiğimi kaybettim.
Yerini bilenler,
Görenler,
İnsaniyet namına,
Haber versin.

MAHMUT TURGUT

— Yavrum... Canım... Şekerim!..

(Kemal DEMİRKOL — Ankara)

OTOBÜSTE EĞLENCE PROGRAMI

Son Ankara yolculuğumda otobüste vakit geçirmek için şoför:

— Sesi güzel olanlar birer şarkı, türkü bir şeyler okusalar... diye bir teklifte bulundu.

Bunun üzerine mikrofonu eline alan bir yolcu; Türkçe, Kürtçe, Arapça birçok şarkılar söyledi, gazeller attı. Nihayet istekler programını açan vatandaş bizlere «şimdi ne okuyayım?» diye iştiyakla sordu.

Yanımda sessizce oturan ortaokula giden oğlum elindeki gazeteyi uzatarak:

— Amca okuman varsa biraz da gazete oku, dedi.

Ekrem TERZİOĞLU
Turan Emeksiz Cad. No: 25
MALATYA

İYİ YA!..

— Aaaa Gülây kızım, ağzın, yüzün hep mürekkep olmuş.

— İyi ya baba.

— Ne demek iyi?

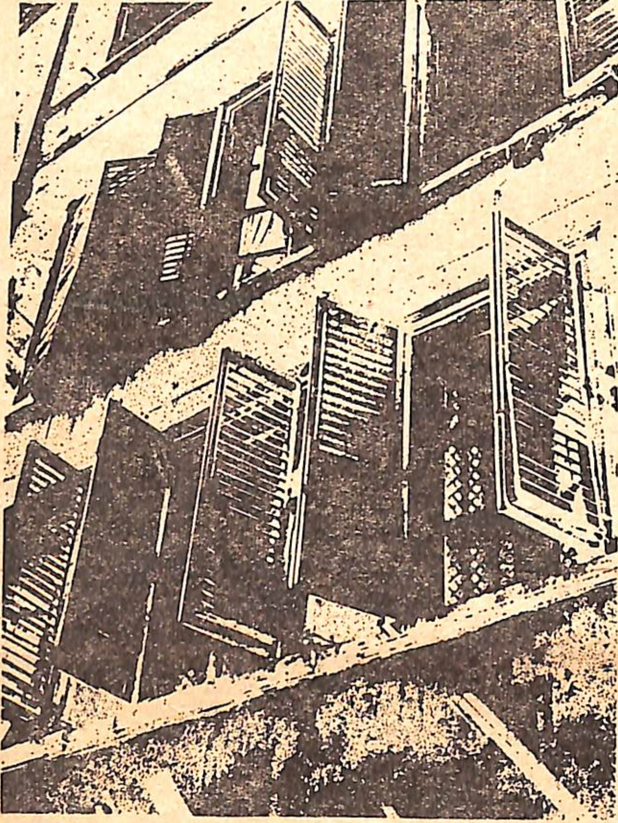
— Sen daima öyle olmasını istemiyor musun?

— Neyin?

— Her zaman biraz olsun «Mürekep yalamanın» iyi olduğunu sen söylüyorsun ya babacığım!...

Erdal KARASU
Gürün Lisesi 5 Fen No: 1057
GÜRÜN

TALİHİNİZ DAİMA AÇIK OLSUN!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın: 20384 - A - 60206 — 75)

Boşanma Davası

MÖSYÖ Godin, bürosuna gelen genç kadını görür görmez, içinden: «İşte, güzel bir parça!...» diye geçirdi.

Avukatın kendisine gösterdiği koltuğa çekingen bir tavırla oturan Silvie'nin yanakları al al oldu. Körolası o minicik eteği, alçacık koltuğa oturmasıyla ta yukarılara kadar sıyrılmış, çıplak bacakları bütün güzelliğiyle meydana çıkmıştı. Fısıltıyı andıran bir sesle:

— Kocamdan ayrılmak istiyorum, derken, bir yandan da eteğini çekiştirip duruyordu.

— Neden? Sizi aldatıyor mu?

Genç kadın içini çekti:

— Hayır ama çok ihmal ediyor.

«Demek böylesine budala erkekler de varmış» diye düşünen Godin yeniden sordu:

— Bunun bir nedeni olmalı. Yoksa bir başkasına mı âşık?

— Hayır. Sadece cimri! Evet, inanılmaz derecede cimri! Anlayacağınız, parayı her şeyden daha fazla seviyor. Günlük masrafı karşılamak için bana bıraktığı parayı görseniz, kahkahadan kırılırsınız.

— Kocanızın tek kusuru bu mu?

Silvie yeniden içini çekti:

— Daha ne olsun? Parasını kıskandığı kadar bile kıskanmıyor beni.

— Varlığınızı kabul ettirmek için dikkatini üstünüze toplayacak birtakım kurnazlıklara pekâlâ başvurabilirdiniz.

— Neler yapmadım... Bir keresinde kıskançlık duygularını harekete geçirmek amacıyla, çoktan beri benimle ilişki kurmak isteyen mahallemizdeki kasaptan söz ettim.

— Gerçekten böyle bir şey var mıydı?

— Evet. Ara sıra kocamın cömertliği tuttukça bir parçacık et almaya gönderdiği komşu kasap Bernard çoktandır bana kur yapıp duruyordu.

— Doğrusu zevk sahibi bir erkekmiş sizin kasap.

Yanakları daha da kızaran Silvie hafifçe öksürerek devam etti:

— Aldırış etmedi kocam. Söylediklerimi duymazlıktan geldi.

— İnanılacak gibi değil!

— Başka bir gün yine kıskançlık duygusunu kamçılamak amacıyla, Bernard ile gezmeye gittiğimi söyledim.

— Ne yaptı?

— Okuduğu gazeteden başını kaldırmadı bile.

— Dalgınlığına gelmiş, duymamıştır belki.

— Önce ben de sizin gibi düşündüm. Olayın üzerinde durarak işin gezmeyle kalmadığını, bir otele gittiğimizi, şampanya içtiğimizi de söyledim.

— Eh, o zaman kıyamet kopmuştur işte!

— O zaman değil. Ondan hemen biraz sonra... Hangi otele gittiğimizi sordu, söyledim. Bir telâşla evden çıktı. Döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı. Otel ücretini öğrenmiş, öfkeden çılgına dönmüştü. «Delirmişsin sen!» dedi. «İki saat kalmak için bir odaya 45 frank, bir şişe şampanyaya

Akbaba

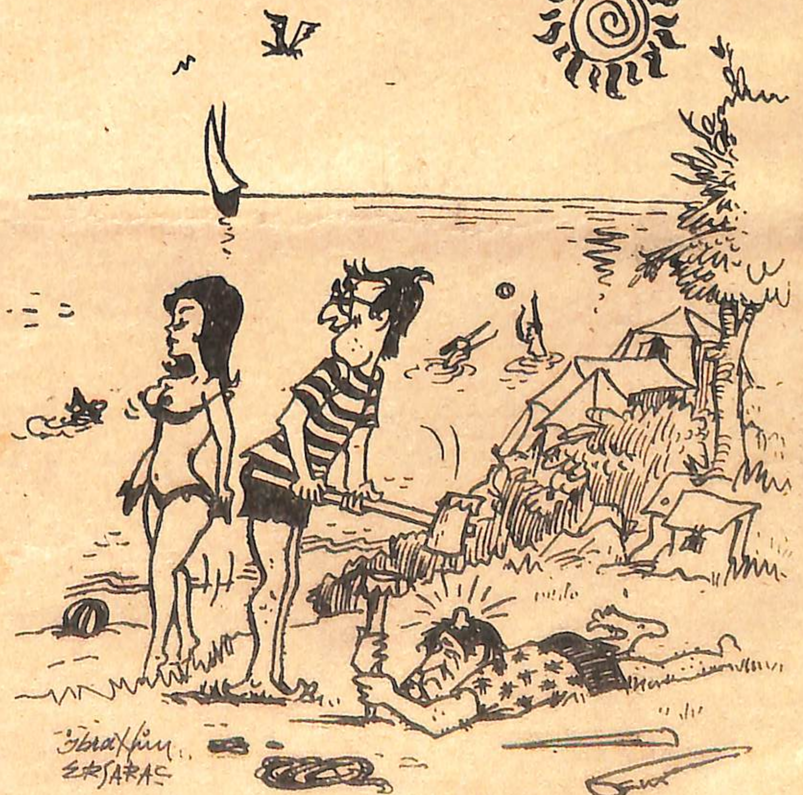
* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ: Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruştur.

Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

— Şu yavruyu görünce bilmem senin de başın dönmeye başladı mı?..

evinizin bankası herkesin bankası

HALA BİR KONUT SAHİBİ DEĞİLSENİZ

İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 20166 - A - 60093 — 76)

— Nerede olsan tanırım seni Brijit!..

Her şeye rağmen

Nişanlandıkları günün gecesinde romantik duygulara kapılan delikanlı, genç kızın kulağına mırıldandı:

— İlk aşk, her şeyden daha tatlı değil mi şekerim?

Kız gözlerini yumarak:

— Bilmem, dedi. Belki öyledir. Ama seninle nişanlandığıma gene de memnunum.

İyilik

Gemideki biletsiz adamı karga tulumba kaptanın huzuruna getiren tayfalar:

— Bir kaçak yolcu yakaladık kaptan, dediler.

— Yalan! diye bağırdı yolcu. Hayatta yapayalnız kalmış bir insana arkadaş olmak için gemiye bindim ben.

— Peki, yapayalnız dediğiniz arkadaşınız nerede?

— Yarın öğleye doğru varacağımızı umduğum Marsilya limanında!

Gözü kararmış

Pazartesi sabahı bir araya gelen iki İskoçyalı, geçirdikleri hafta sonu tatilinden bahsediyorlardı. Biri:

— Son derece güzel bir genç kızla dans ettikten sonra, taksiyle evine götürdüm, dedi.

Diğeri sordu:

— Kız gerçekten güzel miydi?

— Öylesine güzel, öylesine güzeldi ki, taksi saatinin ne yazdığına bile bakmadan şoföre istediği parayı verdim!

Benzerse

Ressamla pazarlığa girişen yaşlı fakat çirkin kadın:

— Paranın önemi yok, diyordu. Yeter ki tıpatıp bana benzeyen güzel bir resim olsun.

— Beni bağışlayınız madam, diye işi reddetti ressam. Görülüyor ki, uyuşamıyacağız. Zira resim tıpatıp size benzerse, siz beğenmiyeceksiniz. Güzel olursa, kendinize benzetemiyeceksiniz.

— Ooo buyurun, buyurun... Kim olursanız olun, buyurun!..

Anlayamamış

Kadıncağız küçük kızını uyutmak için ninninin birini bitiriyor, birine başlıyordu. Ama gayretleri hiçbir sonuç vermiyordu. Yeni bir ninniye başlarken yatağında doğrulan küçük yaramaz:

— N'apıyorsun kuzum, dedi. Şarkı söylemek mi, yoksa beni uyutmak mı istiyorsun?

Sevilen yemek

Fokur fokur kaynayan kazanın kapağını açan yamyam, ellerinde tabaklarıyla yemek dağıtımını bekleyen yamyamların ilkine sordu:

— Kaynananı sever miydin?

— Evet.

— Öyleyse tabağına bir kepçe de fazladan koyayım.

Yazısız

Bu mevsimde

Genç kadın, yeni evlenen kızlık arkadaşına sordu:

— Balayını nerede geçirmeyi düşünüyorsunuz?

— Venedik'te...

— Senin yerinde olsaydım, Finlandiya'ya giderdim.

— İtalya'dan daha mı güzeldir?

— Yeni evlenen bir kadın için öyledir. Zira bu mevsimde, orada geceler tam 24 saat sürer!

Aynaya bakmış gibi...

— Bir kadını en çok üzen olay sizce nedir?

— Bir zamanlar elele ilkokula gittikleri çocukluk arkadaşını günün birinde kabak kafalı, iri göbekli, donuk bakışlı bir kimse olarak karşısında görmek!

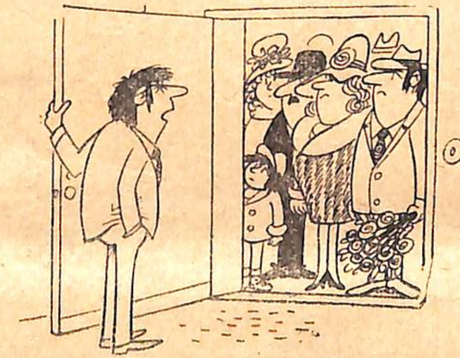
Sevinmiş olmalı

Kendi halinde dolaşırken ensesinde şaklayan tokatın şiddetiyle sendeleyen adam:

— Deli misiniz?... diye bağırarak arkasına baktı.

Yeni bir tokata hazırlanan elin sahibi, sırıttı:

— Evet. Deli oluşum sizi rahatsız mı ediyor?

— Ooo, hoşgeldiniz... Yalnız önceden söyleyeyim, televizyonumuz bozuk!..

Sırası gelmiş

Operatöre giden adam:

— Ameliyat olmak istiyorum, dedi. Üç hafta önce, dört altın yutmuştum.

Yerinden sıçrayan operatör:

— Ne! diye bağırdı. Üç hafta önce dört altın yutuyorsunuz ve ameliyat için bana yeni geliyorsunuz, ha? Oysa hemen hastaneye yatmanız gerekirdi. Bunca zaman neyi beklediniz?

Hasta, rahatlıkla cevap verdi:

— Tamamiyle iflâs etmeyi!...

— Parlak bir fikrim var müdür bey!..

35 frank verilir mi? Üstelik hesabı da sen ödemişsin! Benim paramı elin donjuanlarıyla çarçur ederken vicdanın hiç sızlamadı mı?

— Neyse ki daha ileri gitmemiş. Tanrı bilir sonunda ikinizi de affetti.

— Affeder mi?... «Gittiğiniz otelin iki adım ötesindeki oteli görmeyecek kadar kör müsünüz!» diye devam etti. «20 franklık odada kalıp, şampanya yerine iki bardak Porto şarabı içseydiniz günaha mı girerdiniz?»

— Kocanız pratik düşüncelere sahip bir insanmış. Sonra ne yaptı?

— «Hovardalığın hesabını koynuna aldığı kadına ödeten o kasap Bernard'a ben şimdi gösteririm!» diyerek çıktı evden.

— Eyvah! Hesaplaşacak kasapla.

— Çok korktum.

— Ve bir süre sonra döndü eve...

— Evet, döndü.

— Kasapla karşılaşmış.

— Öyle olmalı.

— Ne yapmış?

— Otel masrafından başka, bedava tarafından bir de kocaman kuzu budu almış!

— Olay bundan ibaret mi?

— Evet.

Düşünceli düşünceli ensesini kaşıyan avukat:

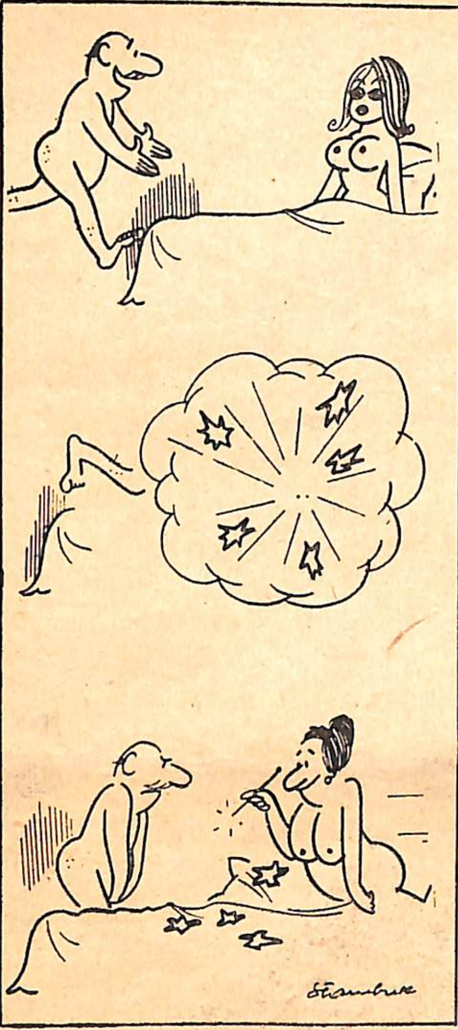
— Kocanızın değişik huyları olduğu bir gerçek, dedi. Ama bütün bunlar kanunlar önünde suç sayılmaz. Boşanabilmek için daha önemli nedenler olmalı. Bir erkeğin eşini kıskanmaması ille de ayrılmayı gerektirmez. Sonra düşününüz, ihanetinizi bağışlıyor. Âşığınıza yedirdiğiniz parayı geri alıyor. Size bir fiske vurmadığı gibi, çirkin sayılacak davranışınızı unutmasını da biliyor. Böyle bir kocayı baş tacı yapmanız gerekirken, ayrılmak istemeniz neden?

Kulaklarına kadar kızaran genç kadın:

— Ben onun meziyetlerinden şikâyetçi değilim, diye mırıldandı. Ne kıskanmamasını mesele yapıyorum, ne Bernard'dan otel parasını geri almasını... Yakın zamana kadar atletik bir vücuda sahip olan kocamın, kasapla olan ilişkimi öğrendikten sonra bedava et yemekten, gerdan göbek salmasından hoşlanmıyorum. Görseniz, üç ayda yusyuvarlak acayip bir şey oldu. Ne yapayım, sevemiyorum artık. Tipim değil ki...

Leopold Massiera'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

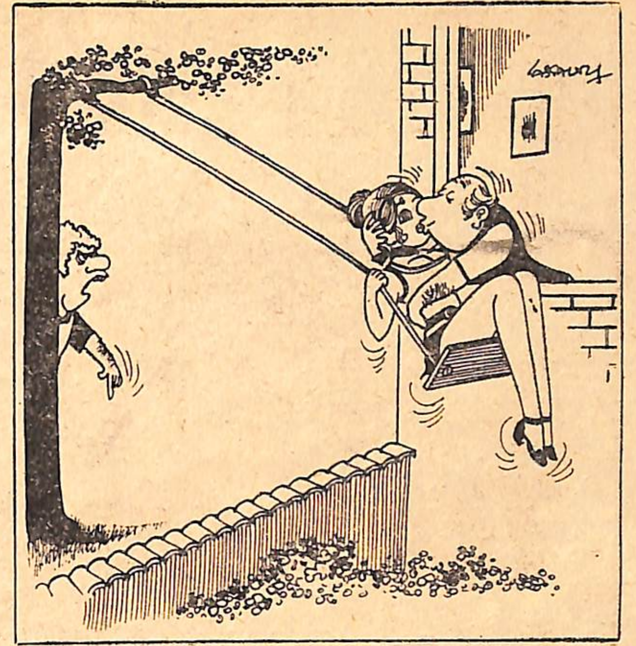
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

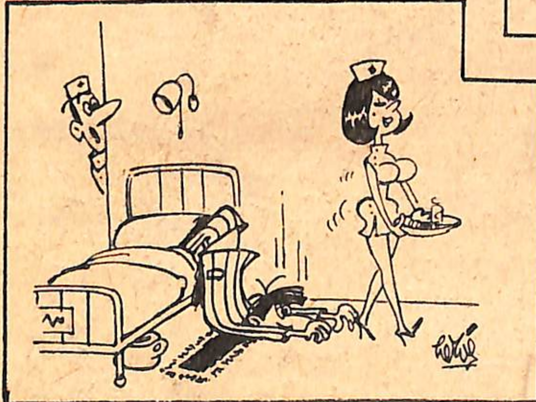
-BENİ TELEFONLA ARADIĞINA ÇOK MEMNUN OLDUM KARICIĞIM!

-ÇABUK GEL BURAYA, SALLANMA!

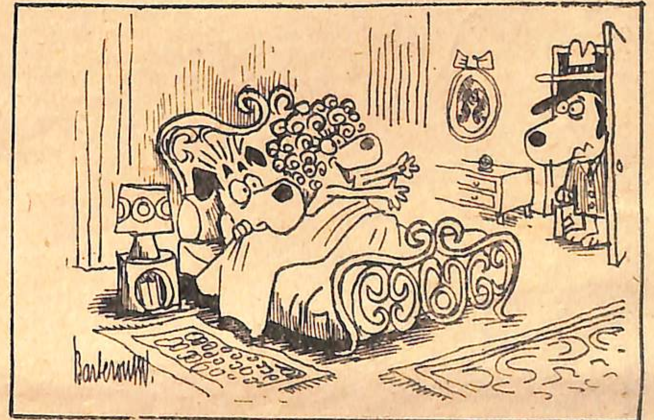
-O, HEP BÖYLE YAPAR... OLTAYA BALIK TAKILMAYINCA KENDİSİ ATLAR!..

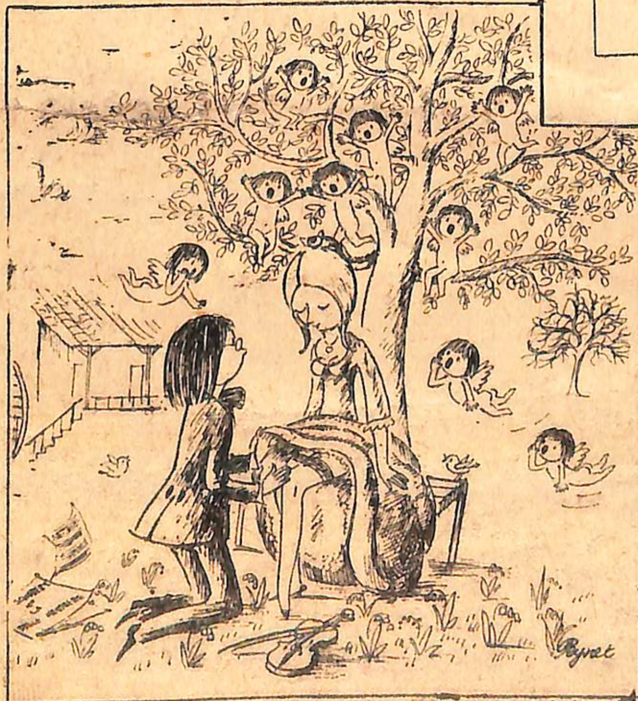
-AMAN DİKKAT EDİN, ATEŞİNİZ ÇIKMASIN!..

YAZISIZ

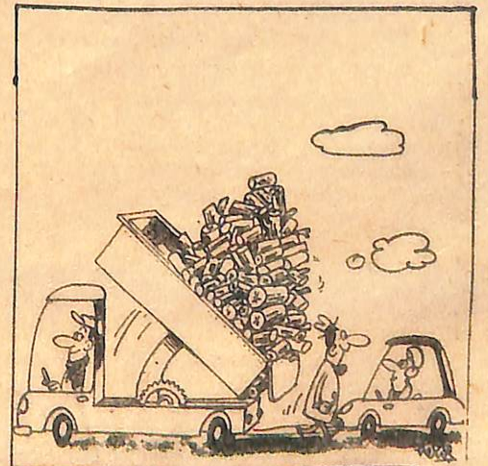
-GEL BENİM BOYNUZLUM!..

--HAYDİ HANS!..

-YENİ ELBİSEMİN FARKINA BİLE VARMADIN!

-ANLAŞTIK.. ODUNLARI ALDIM KARICIĞIM!

BİLİYOR MUYDUNUZ?

539 478
Türk çocuğu
açtırdıkları
tasarruf hesabıyla
geleceklerini
İş Bankasına
bağladılar

TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR